

Lenie van Riessen

Het geheim van de groene keet

Callenbach

HET GEHEIM VAN DE GROENE KEET

Lenie van Riessen

Het geheim van de groene keet

Tekeningen van Geeske van Tienhoven

Uitgeverij G.F. Callenbach bv. Nijkerk

Hoofdstuk 1

't Is acht uur in de avond en erg stil op kampeerterrein 'Het Molentje'.

't Staat er vol met tenten en caravans, maar mensen zie je er niet, die zijn bijna allemaal aan de wandel. De kampeerleiding heeft op deze avond een wandel-speurtocht georganiseerd en heel veel kampeerdere doen daar aan mee.

Sommigen van hen zijn er wild enthousiast over, anderen vinden het zo-zo, maar willen geen spelbreker zijn.

Zo iemand is Hein van der Laan.

Hij loopt mee tegen wil en dank.

Voor deze hele kampeervakantie voelt hij eigenlijk niet veel.

Hoe kan het ook anders, als 15 jarige was hij graag met z'n vriendenclub op stap gegaan, helaas is hij ziek geworden en zijn de anderen zonder hem vertrokken. Omdat z'n ouders met z'n zusje Monica al op 'Het Molentje' een plaats hadden gereserveerd, restte hem toen hij beter was, niets anders dan met hen mee te gaan, een strop dus voor hem.

Als het hier nu nog een jongerencamping geweest was had hij het niet erg gevonden, maar vergeet het maar, 't is een gezinscamping. Hij loopt dus ten einde raad mee met de groep die aan 't wandelen is en verveelt zich grenzeloos.

Met een stok slaat hij tegen de bomen en z'n gezicht staat op zeven dagen slecht weer. Dat hij de vakantie van z'n ouders op deze manier ook bederft, daar staat hij niet bij stil.

Hij staat trouwens helemaal niet stil, niet figuurlijk en niet letterlijk. Hij 'baalt' en tracht telkens z'n ouders een stuk achter zich te laten. Dat ze zo'n speurtocht nou leuk vinden.

En dat Monica er iets aan vindt, met haar 14 jaren is die toch nog echt een kind hoor, bah!

Na afloop straks pannenkoeken eten! hoe verzinnen ze het.

Hé, daar wipt iets over 't pad, een konijn of een wezeltje, nee, 't lijkt groter. Opeens, geboeid, zoekt Hein in de struiken. Waar blijft dat beest nou, ergens in z'n hol natuurlijk, nee, daar gaat het weer. Maar dat is geen wezel, ook geen konijn, 't lijkt wel een kleine vos. Als dat eens waar was, een vos in 't wild zien, dat is tenminste iets, zie je nog wàt in je vakantie. Hein gaat er achter aan, hij verbeeldt zich dat hij sluipt, niet voor niets is hij vroeger bij de padvinderij geweest, daar heeft hij dat geleerd. Snel heeft hij echter in de gaten dat zijn sluiptechniek mag opgaan om een stel mede-padvinders te overvallen, hier lukt dat niet, de vos, of wat het dan ook zijn mag, merkt Hein binnen de kortste keren op en is verdwenen.

Hein zoekt en zoekt...

Dat hij daarbij van de rest van het gezelschap afdwaalt, laat hem koud, je zult hier wel niet kunnen verdwalen, zó groot zal dit bos wel niet zijn. Daar vergist hij zich in, maar als hij dat uiteindelijk merkt is het al te laat, dan heeft hij zich hopeloos verward in al die laantjes en paadjes die het bos daar in de omgeving rijk is.

Erg is het niet, Hein is een jongen die wel iets gewend is, en hij is ervan overtuigd, en terecht, dat je in ons dichtbevolkte land wel geen dagen zult hoeven dwalen, maar vervelend is het wel, eigenlijk ook verbazingwekkend. Hoe is het nou toch mogelijk dat je, alleen door een dier na te lopen, zo ver van de mensen kunt afdwalen dat je alle contact kwijt bent. Hij hoort of ziet werkelijk niemand meer, roepen en fluiten, het helpt hem niets.

Nou, daar is hij mooi klaar mee, heeft 'ie zichzelf in de nesten gewerkt.

Tot overmaat van ramp gaat het nog regenen ook, niet zo gek eigenlijk, want het heeft de hele dag bedreigd. 't Begint met een paar druppels, maar snel zet de regen door. Tjonge wat een bui, onder een boom staan helpt maar even, zodra de boom van water verzadigd is, krijg je de volle laag.

't Wordt nu trouwens behoorlijk donker, dat kan natuurlijk van de regen komen, maar of het door 't één of door het ander komt dat is Hein om 't even, die duisternis komt hem volstrekt niet gelegen. Voor 't eerst realiseert hij zich hoe naar dit voor zijn ouders moet zijn, z'n moeder is toch altijd al zo overbezorgd. Bij de gedachte aan

haar raapt Hein al z'n energie bijeen en slaat hij resoluut opnieuw een pad in, verdraaid, hij moet en zal ergens uitkomen waar hij de weg herkent, of bij mensen waar hij de weg kan vragen.

Wonen er eigenlijk wel mensen in dit bos? Hij heeft er geen idee van, maar blijft optimist.

Zie je wel, optimisme wordt altijd beloond, daar moeten mensen zijn, hij ziet een lichtje.

Hij stapt wat flinker door, nu zal hij de weg kunnen vragen en dan zal z'n leed snel geleden zijn, maar, dichterbij het lichtje, wordt hij teleurgesteld. Geen mens, alleen een houten keet, zo'n keet die bosarbeiders gebruiken als ze 's middags hun brood opeten, waarom hangt daar nu een buitenlamp aan?

Hein stopt bij de open plek waar de keet staat, en wat hij dan ziet, doet hem de adem werkelijk in de keel stokken.

Dat is...

Daar staat..., het kàn niet en toch is het zo.

Daar staat midden in een kring van licht een donkere gedaante in een lange, zwarte mantel. 't Is géén mens, 't is meer een schaduw, het is... Hein kan het werkelijk niet anders zien: het is een spook. Spoken bestaan niet. Hij is de eerste die dat altijd geroepen heeft, maar wat is dít dan? Hij durft er niet naar toe te lopen, staat als aan de grond genageld. De mantel van de gedaante lijkt wel zachtjes te bewegen en dat wordt Hein te veel. Hij draait zich om en begint te rennen. Zomaar in het wilde weg rent hij. Hij denkt niet meer aan de goede of de verkeerde weg, hij rent maar door en nu heeft hij geluk.

Zuiver toevallig is hij een pad ingeslagen dat de route van de kampeerdere kruist. Hij stuit dan ook op enkele medekampeerdere maar staat niet stil. Nerveus loopt hij langs de groepjes mensen om z'n ouders te zoeken. Dat is niet gemakkelijk in het half duister, maar gelukkig hoort hij op een bepaald moment z'n vaders bekende fluitje.

Z'n ouders hebben hem ook gemist en hoewel ze zich niet bepaald ongerust maakten, omdat ze dachten dat hij hun vooruit gelopen was, vond vooral moeder het vervelend dat hij uit het gezicht was. Van tijd tot tijd verzocht ze vader om te fluiten, 'daar had hij bij hun

hond ook altijd succes mee, dus waarom bij Hein niet?' En vader floot.

Jaren later wist Hein nog precies, hoe gelukkig hij zich voelde, toen hij dat fluitje hoorde, en ook... hoe veilig!

Hij mag dan 15 jaar zijn en soms een geweldig grote mond hebben, wat hij nu gezien heeft is hem te machtig. Hij vliegt op z'n vader af, pakt hem bij de arm en zegt met schrille stem: 'Vader, je zult het niet geloven, maar een eind verder... staat een spook!'

Als vader nu maar niet gaat lachen! Maar dat doet 'ie wel. Moeder en Monica ook trouwens... Monica giert het uit. 'Een spook', die Hein toch, toemaar, een echt spook!' 'Nou Hein', zegt vader 'ik dacht dat je voor die onzin te groot was.'

Hein geeft geen antwoord, hij is volkomen uit z'n doen, hij heeft het zèlf gezien! Waarom geloven ze hem nou niet. Moeder voelt wel dat er iets bijzonders aan de hand is, zo is haar zoon toch anders niet. 'Ga nou maar mee pannekoeken eten,' sust ze 'dan gaan we morgen wel eens kijken!'

Hein is verontwaardigd. Wat is dat nou voor een opmerking, echt iets voor een vrouw. 'Morgen naar het spook gaan kijken.' Ja, dat blijft daar wachten!

Hoewel, diep in z'n hart voelt hij er momenteel zelf niet veel voor om naar die onheilsplek terug te gaan, afgezien nog van de vraag of hij de keet terug zou kunnen vinden. Hij laat het dus maar zo en praat er niet meer over. Stel je voor dat de andere kampeeders ook zouden gaan lachen! Hij zou het niet kunnen verdragen.

De hele verdere avond is Hein stil. Z'n vader en moeder kijken af en toe naar hem en dan kijken ze naar elkaar. Z'n vader haalt heel even licht de schouders op. Veel begrijpen ze er niet van. Er maar niet op letten, dat lijkt het beste.

Aan 't eind van de avond bekruipt Hein een merkwaardige tegenzin om alleen in z'n tent te kruipen. Z'n ouders en Monica slapen in de caravan. Eigenlijk zou hij 't liefste bij hen binnen slapen. Vragen kan hij dat natuurlijk niet, ze zullen hem opnieuw uitlachen. Hij aarzelt merkbaar met z'n vertrek naar de tent. Ongemerkt kijken z'n ouders elkaar opnieuw aan. Wát Hein die avond ook gezien mag hebben, 't zit hem geducht dwars.

'Nou joh', zegt vader, 't is echt wel bedtijd, jij boft toch maar met zo'n tent alleen, ik moet in die benauwde caravan slapen, samen met twee vrouwen, kan ik niet bij jou intrekken?'

Een fijn gevoel doorstroomt Hein. Wat heeft hij toch een fijn stel ouders, ze nemen hem wel degelijk serieus, ze begrijpen dat hij werkelijk iets vreemds gezien heeft, maar proberen hem daarvan af te brengen door het te kleineren, door erom te lachen. Zijn antwoord is dan ook flink 'nee vader, je komt m'n tent niet in hoor, ik wil het rijk alleen hebben, maar... 'k heb toch echt iets gekks gezien vanavond.'

'Je moet ons eens precies vertellen wat je gezien hebt,' zegt moeder 'misschien weten wij de oplossing.' En als Hein z'n verhaal vertelt, doen ze hem inderdaad alle drie een oplossing aan de hand.

'Een vogelverschrikker,' denkt vader.

'Een paal met een lap eraan,' meent moeder, maar het is Monica die Hein werkelijk van z'n angst afhelpt. 'Misschien had een andere camping ook speurtocht,' zegt ze 'en hebben ze voor de grap een soort spook neergezet.'

Natuurlijk, dat moet het zijn, hè! Wat voelt Hein zich opgelucht. Zonder verder dralen stapt hij naar z'n tent en een half uur later is hij al in diepe rust. Hij niet alleen trouwens. Nergens zie je meer lampen branden: de gasten van de camping 't Molentje' slapen de slaap der rechtvaardigen.

Maar midden in het bos, op een open plek, staat toch nog steeds een merkwaardige gestalte.

Hoofdstuk 2

'Hein, wil je even naar het kantoor gaan om de post op te halen?' vraagt mijnheer van der Laan de andere morgen aan z'n zoon. Met dat kantoor bedoelt hij het kantoor van de kampbeheerder, daar wordt de post voor alle gasten afgegeven.

'De post, verwacht je dan post vader?' Hein kijkt ervan op, omdat hij dacht dat vader in de vakantie alle zaken achter zich gelaten had.

'Ja, de post,' zegt z'n vader. 'Ik verwacht vandaag of morgen een vrij belangrijke brief.'

'Kan Monica dat niet doen,' vraagt Hein 'ik lig net zo lekker te lezen.'

'Monica trekt een beetje op met de kleintjes uit de buurtent. Die mevrouw is niet erg lekker vanmorgen. Geen gekheid Hein, jij gaat naar de post.' Vader is onverbiddelijk.

''k Dacht dat ik vakantie had,' moppert Hein. Ach, die hele kampeerderij hier zit hem goed dwars. En zoals hij zich gisteravond heeft laten opjutten... Waar zouden z'n vrienden zitten op het ogenblik? Ergens in Duitsland, dat staat wel vast. Moeizaam staat hij op en expres heel langzaam loopt hij in de richting van het kantoor. Hé daar bij die lege caravan zijn mensen aangekomen. Hij blijft een ogenblik staan om naar het uitpakken van een auto te kijken. Een man en een jongen laden een surfplank af. De jongen is ongeveer van zijn leeftijd. Het lukt niet erg met de surfplank, hij blijft ergens achter een band haken.

Hein schiet ongevraagd te hulp, hij haalt de elastieken band waaraan de plank bleef vastzitten, even weg.

'Bedankt' zeggen de man en de jongen tegelijk. 'Graag gedaan' zegt Hein die zopas nog geen brief voor z'n vader wilde halen, en dan grinniken de jongens tegen elkaar. De jongen is blond, een beetje rossig, maar de man is erg donker van tint, hij is beslist geen Hollan-

der. Zou dat die jongen z'n vader zijn? Hein is, hoewel hij 't zichzelf niet wil toegeven een beetje nieuwsgierig, maar hij snapt wel dat hij hier niet kan blijven staan om het tweetal aan te gapen. 'Ajuus,' zegt hij onverschillig en dan slentert hij door.

Op het kantoortje blijkt inderdaad een brief voor hen te zijn gekomen, maar vast niet die, die vader verwacht. 't Is geen zakenbrief, 't is een brief van tante Mia uit den Haag. Wat kan die ons nu hier te schrijven hebben. De enige manier om daar achter te komen is snel naar hun eigen caravan terug te gaan, vader of moeder zal het raadsel wel oplossen! Als hij terugloopt passeert hij opnieuw de caravan waar hij zoëven geholpen heeft. De man en de auto zijn weg, er staan nu een vrouw en een meisje bij de jongen. Ze trachten een voortent op te zetten, en ook dat verloopt niet vlekkeloos.

De jongen roept hem: 'Hoi zeg, jij hebt zoëven met de plank geholpen, zou je nog een keer willen helpen? M'n moeder is niet zo deskundig op tentengebied en m'n zusje' Hij gaat niet verder maar duidt met z'n hoofd naar het meisje dat pas een jaar of 7 is. Hein snapt ook wel, dat je daar niet veel hulp van verwachten kan. Hij staat een beetje met z'n brief te draaien, die wil hij eerst kwijt. 'Als je even wacht tot ik die brief bij m'n vader gebracht heb?' zegt hij. 'Oké!' De jongen verdiept zich weer in het overeind zetten van een tentstok. De vrouw lacht tegen Hein en het kleine meisje is verontwaardigd. 'Ik kan best helpen,' zegt ze boos 'ik ben groot.' 'Natuurlijk!' sust de jongen en z'n moeder geeft het meisje snel een eenvoudig karweitje.

Hein holt naar z'n ouders en legt de brief op het tafeltje. 'Van tante Mia!' hijgt hij. 'Kijk eens gauw of ze wat bijzonders heeft.'

'Wat heb jij opeens een haast,' zegt moeder. 'Is er ergens brand?'

'Ach welnee, hé maak die brief nou open, ik wil even weten of er soms iets met oma is en dan wil ik een jongen gaan helpen.'

'Zo, heb je eindelijk iemand gevonden waar je wat mee kunt?' informeert vader. 'Dan zal de inhoud van deze brief je vast niet meer interesseren.'

'Waarom niet?' Hein snapt er niets van, maar moeder heeft de brief al open en snel ingezien. 't Is in orde, hij komt!' zegt ze tegen vader. Monica komt juist binnen. 'Wie komt?' vraagt ze. 'Lex van tante

Mia,' zegt moeder 'Wij hebben hem hier gevraagd om hem en Hein een plezier te doen. Oom en tante gaan dit jaar niet met vakantie omdat oom Dirk nog maar kort geleden die open hartoperatie heeft gehad. 'k Vond het een beetje sneu voor Lex en, eerlijk gezegd had ik weinig zin om langer tegen het sippe gezicht van m'n zoon aan te kijken. Zo slaan we twee vliegen in één klap.'

Hein weet niet hoe hij kijken moet. 'Wat moeder zegt is natuurlijk geen compliment voor hem, maar 't is toch wel hartstikke goed van z'n ouders om zo'n oplossing te bedenken. Hij kent Lex niet zó best, daarvoor wonen ze te ver van elkaar, maar de keren dat ze elkaar gezien hebben konden ze reuze goed met elkaar opschieten.

'Jij boft maar,' zegt Monica 'Moeder ik ga met Emmy zwemmen hoor.' Emmy is haar kamp-vriendinnetje. 'Wacht even,' zegt vader 'dan pomp ik eerst je band wat op.' Voor 't eerst dit jaar hebben de Van der Laans fietsen meegenomen toen ze gingen kamperen. Als vader met Monica verdwenen is, staat Hein wat onhandig bij z'n moeder. 'Wel leuk dat Lex komt' zegt hij een beetje tegen zijn wil iets vriendelijks zeggen gaat hem (op deze leeftijd) slecht af. 'Was ik echt zo stierlijk vervelend?'

'Ja zeker,' zegt moeder eerlijk 'maar 't was natuurlijk ook wel een teleurstelling voor je. Nou, ga maar vlug naar je nieuwe vriend. Lex komt morgen al.'

'Geinig' vindt Hein. Dan zet hij er de sokken in om de nieuw aangekomen jongen te hulp te snellen, die al staat te wachten.

'k Zal eerst eens zeggen hoe ik heet,' zegt hij en steekt z'n hand uit 'Roelof Bossema, zeg maar Roel.'

Hein grinnikt schutterig. Wat raar zo'n handdruk. Dat doe je toch niet als jongens onder mekaar, trouwens, nu hij 't goed bekijkt kan die jongen wel eens ouder zijn dan hij zopas dacht. Hij is vast een jaar of 17, maar is klein van stuk. Zou zo'n knaap het nu leuk vinden met z'n ouders mee te trekken?

'Ik ben Hein van der Laan,' zegt hij dan 'waar moet ik je mee helpen?'

'Als je dit even overeind wilt houden? Ja, zo! Kijk nou is het zaakje vlug gepiept.' Even werken ze zwijgend samen, dan zegt Hein: 'Ga jij hier in de voortent slapen?'

'Ja,' zegt Roel 'Maatje en Guusje slapen in de caravan.'
't Duurt even voor Hein begrijpt dat Roel met 'Maatje' z'n moeder bedoelt.
'En je vader dan?' 't Is eruit voor hij er erg in heeft. Roel kijkt verbaasd. 'M'n vader? Die woont al vier jaar niet meer bij ons.' Hij zegt het zonder enige emotie.
'Oh' Hein voelt dat hij rood wordt, hoe kan hij nou ook zo'n ezel zijn, die dingen hoor je toch vaak genoeg tegenwoordig. 'Ik dacht, die man daarstraks...' probeert hij z'n blunder goed te maken.
'Welnee,' zegt Roel 'dat is onze buurman. Hij heeft ons hier gebracht. Hij komt uit Turkije, nou... veel mensen mopperen over 'die Turken hier,' maar 't is de fijnste buurman die je je denken kunt. Hij zou me ook wel met de voortent geholpen hebben, maar hij had haast, hij moet nog werken vanmiddag.'
'Wij zitten in die caravan daarginds, de derde van dat laatste pad,' vertelt Hein 'Zie je hem? Dat blauwe tentje erbij, is van mij.'
'Je rijmt' zegt Roel, 'Is die tent voor jou alleen?'
'Nu nog wel, maar morgen komt m'n neef logeren, dan is hij voor ons samen. In de caravan slapen m'n vader, m'n moeder en m'n zusje Monica.
'Hoe oud is je zusje?' vraagt Roel belangstellend. Daar moet Hein om grinniken. Zou Roel van meisjes houden?'
'Veertien pas' zegt hij wat minachtend, maar dan bedenkt hij opeens dat hij zelf maar een goed jaar ouder is en hij wacht onzeker op het moment dat Roel zijn leeftijd zal vragen, maar Roel vraagt niets. 'Gezellig,' zegt hij, 'je vader, je moeder, je zus en een neef, jij hebt niks te klagen.'
'Jij hebt toch ook een moeder en een zusje' 't lijkt wel of Hein zich verdedigt.
'Ja Maatje is leuk maar Guusje is pas zeven,' zegt Roel 'daar heb ik nog niet zo veel aan.' Nee, dat begrijpt Hein wel.
'Maar waarom ben je dan meegegaan?' 't Is hier een beetje een saaie camping hoor, veel kleine kinderen en weinig jongelui.' Roel kijkt hem een beetje vreemd aan. 'Ik kon Maatje toch niet met dat kind alleen laten gaan?' vraagt hij. 'k Heb ook een zusje van 14 maar dat is bij m'n vader, dat is allemaal al beroerd genoeg voor Ma.'

Hein is werkelijk stomverbaasd en beschaamd ook. Dus die jongen offert z'n vakantie op om met z'n moeder mee te gaan, dat zou hij zelf vast niet doen, daar is hij veel te egoïstisch voor. Misschien word je wel anders als je vader niet meer thuis is. Hij wil opeens iets aardigs zeggen tegen Roel, maar hij weet niet precies wat.

'Joh, als morgen Lex komt moet jij ook komen, we kunnen er met ons drieën best wat goeds van maken. Hoelang blijven jullie hier?' 'Twee en een halve week' rekt Roel precies.

'Wij ook nog, wij hebben drie weken geboekt maar een halve week is al om.' Hein wordt ijverig: 'Nou voor je moeder is het hier vast wel wat, ze organiseren hier puzzle-wandeltochten en pannenkoek eten en...' Hij wist niets meer, meer attracties kan hij niet verzinnen. Dan veert hij weer op 'k Heb gisteravond zo iets geks gezien joh, een spook, midden in het bos. 't Zal wel een geintje van een andere camping zijn geweest, maar ik schrok me lam.'

'Dat zal wel' lachte Roel 'k wou dat ik het gezien had.'

'Oh nee, dat zou je heus niet leuk gevonden hebben' Hein huivert nog bij het terugdenken aan de nare ervaring.

'Je bent er nog kapot van,' stelt Roel vast, 'Ik zou 't graag willen zien, is 't bij een oud kasteel?'

'Een oud kasteel?' Hein is verbaasd 'Welnee, bij een gele keet'.

'Een gele keet, nou, niet bepaald romantisch.' Roel is teleurgesteld,

'In Engeland joh, daar hebben ze hele spookkastelen'.

'Nou zoiets is dit niet.' Hein vindt het jammer dat hij niet meer te bieden heeft. 'Maar 't is wel op een... een echte spookplaats.'

'Dat moet ik zien,' zegt Roel, 'Fantaseer je niet?'

'Natuurlijk niet, waarom zou ik' bluft Hein.

'Laten wij er dan vanavond eens gaan kijken,' stelt Roel voor. 'Reuze interessant.'

'Nou,' aarzelt Hein, 'Ik zou de plaats niet direct terug kunnen vinden. Laten we maar gaan als Lex erbij is.' Verbeeldt hij het zich, of kijkt Roel wat spottend? 't Zal wel niet zo zijn, want die zegt nu heel gewoon 'Oké, dat houden we voor afgesproken. Kijk, moeder en Guusje hebben de kampwinkel leeggekocht. Sorry Hein, maar we moeten ons nog even verder installeren.'

'Natuurlijk,' begrijpt Hein, maar als je klaar bent, kom dan eens

naar ons, je weet welke caracan het is'.

'Ik kom zo gauw ik kan. Ga jij in die tussentijd eens denken waar we dat spook kunnen vinden.' Roel grinnikt. Hein vindt dat niet leuk. 'Als hij 't zelf maar gezien had, dan zou 'ie wel anders piepen' denkt hij. 'Stom dat ik er over begonnen ben.' Piekerend keert hij naar zijn eigen tent terug. Als 't aan hem ligt zal er over een spook niet meer gesproken worden.

Hoofdstuk 3

Lex is er. Hij is met een vrachtauto meegereden en z'n fiets heeft hij meegebracht. Hein is in z'n nopjes.

De kennismaking met Roel blijkt een succes en zo met twee vrienden om zich heen, lijkt het Hein, dat de vakantie niet meer kapot te krijgen is.

Mevrouw van der Laan heeft op aandringen van Hein, Roels moeder al op de koffie gevraagd en Monica, die dol is op kinderen, ontfermt zich samen met Emmy, over de kleine Guusje. Zo krijgt Roel de handen vrij. Het blijkt trouwens dat mevrouw Bossema niet eens graag heeft dat haar zoon zoveel rekening met haar houdt, maar hij voelt zich nu eenmaal de verantwoordelijke man.

Roel, die wel een surfplank, maar geen fiets bij zich heeft, zal af en toe de fiets van Hein z'n vader krijgen, zo is dan alles tot ieders tevredenheid geregeld.

Aan het spook heeft Hein de laatste tijd niet meer gedacht maar als de drie jongens 's middags bij elkaar zitten om een paar plannen te bespreken blijkt Roel het nog niet vergeten.

'Zeg Lex,' zegt hij, 'weet je al dat we vanavond achter een spook aangaan?'

'Achter een spook aangaan? Wat een onzin, wat bedoel je daar mee?'

Hein verbijt z'n ergernis. 't Valt hem tegen van Roel. Die wil hem zeker belachelijk maken. Nee, blijkbaar is dat toch de bedoeling niet.

'Hein heeft een spookplek gevonden en iets dat op een spook lijkt,' legt Roel uit 'hij is er enorm van geschrokken. 't Is misschien een grap van deze of gene, maar mij lijkt 't leuk om te kijken of het nog eens verschijnt, kunnen we een griezelverhaal schrijven.'

'Die lees ik nooit, dus die schrijf ik ook niet,' zeg Lex, 'maar als jullie spoken willen zoeken ben ik van de partij, ik ben namelijk reuze goed in zoeken.'

'Wat een verwaande pief' lacht Hein van wie een pak van het hart gevallen is nu blijkt dat de jongens hem niet uitlachen. 'Ik liep van de week mee met een puzzle-wandeltocht' hij doet expres onverschillig 'nou en toen zag ik een of ander beest wegvlugten, ik er achter aan, laat ik nou verdwalen, 't beest weg en de weg ook weg.'

'Niks spookachtig,' vindt Lex 'dus duidelijkheid graag.'

'Ik bedoel' gaat Hein verder 'dat ik in het donker gewoon de weg kwijtraakte, totdat ik ergens een lamp zag. In 't licht van die lamp stond een gedaante. Een zwarte gedaante met een lange mantel aan. Hij bewoog niet, alleen leek 't of de mantel wat opwaaide. Ik wilde er eerst op af; maar toen die mantel zo bewoog zag ik 't niet meer zitten, toen ben ik weggelopen'.

'En je was verdwaald.' Dat is Lex weer.

'Ja, maar toen vond ik ineens de goeie weg, maf hè?' Hoewel Hein zich een beetje schaamt, doet de gedachte aan het hele gebeuren hem toch weer griezelen.

De jongens zien het wel, 't maakt hun zin om zelf op onderzoek uit te gaan, beslist groter.

'Ik kan me wel voorstellen, dat je de benen nam' zegt Roel 'zo alleen in 't pikkedonker, zelfs als we met ons drieën geweest waren, zouden we het misschien nog te bar gevonden hebben.'

'Dat lijkt me niet,' Lex, die 16 jaar telt is een broodnuchtere kerel. 'Ik denk dat je met je drieën zoiets wel aan kunt, als je nou toch weet, dat 't geen spook kàn zijn...'

'Ja goed, dat wist ik ook wel,' zegt Hein. 'Achteraf begrijp ik dat 't een grap geweest moet zijn, maar een leuke grap was 't niet. Een klein kind zou er zich een ongeluk van schrikken.'

Een tijdje is het stil. Roel zit met een stokje in de grond te porren. 'Daarom vind ik, dat we eens moeten gaan kijken of dat spook nog eens komt,' zegt hij 'en dan moeten we er iets aan doen. Hein heeft gelijk, zulke lolletjes zijn niet echt leuk, 't zal wel niet meer komen trouwens.'

'Ik heb er over nagedacht waar ik eigenlijk was op dat moment,' piekert Hein 'maar ik geloof nooit dat ik de plek terug kan vinden. 't Stond bij zo'n gele werkkeet, jullie weet wel.'

'Ja, die keten kennen ze wel. 'Weet je wat,' zegt Roel 'we gaan naar de kampbeheerder en dan zeggen we hem dat we die puzzle-speurtocht nog eens willen maken, deze keer per fiets. Zul je zien, is 'ie nog vereerd ook. We vragen gewoon de route op.'

De anderen staan paf. Zo eenvoudig is zoiets. Hein is natuurlijk niet zó ver uit de koers geweest. Als hij de tocht weer maakt, zal hij zich wellicht het punt herinneren waar hij afgeweken is. Niet precies, maar zo ongeveer en als ze daar nou in de omgeving naar een keet gaan zoeken...

'Hèt ei van Columbus,' vindt Lex, 'Hein jongen, we zullen je wreken als er tenminste iets verschijnt waar we op in kunnen slaan.'

'In de benen jongens, zeggen ze hier in Twente, Roel, die oorspronkelijk een Twent of 'Tukker' is, vindt het altijd leuk om dat te laten merken. 'We gaan naar 't kantoortje.' Hij staat op en loopt in de richting van 't beheerdershuis. De twee andere volgen hem, maar of het bij Hein van harte gaat?

Hoofdstuk 4

Het valt de jongens niet eens mee om de 'wandel-speurtocht' te fietsen. Hein begrijpt niet dat hij dit grote stuk enkele avonden terug gelopen heeft. 't Is flink ver en veel punten zijn niet eenvoudig te vinden. Hij twijfelt er ook sterk aan of hij de keet in 't bos zal kunnen ontdekken, laat staan het spook.

't Komt natuurlijk ook omdat ze op de smalle wandelpaden per fiets erg slecht kunnen opschieten. De lust tot avontuur waarmee ze zijn gestart zakt hoe langer hoe meer. Alleen het feit dat geen van drieën zich willen laten kennen, maakt dat ze nog doorploeteren. Dan geeft Roel het op. 'Dit is niks zo jongens,' zegt hij, 'Hein kan het punt waar hij van de week in de bush-bush verdween, blijkbaar niet meer terugvinden. Misschien moeten we het een andere keer nog eens proberen.' De andere twee zwijgen.

'Toch moet ik ongeveer hier dat beest gezien hebben,' denkt Hein hardop.

'Wat was 't eigenlijk voor een beest?' vraagt Lex tot wie dat nog niet helemaal doorgedrongen is.

'Ik dacht een kleine vos,' zegt Hein.

'Dat zal wel niet, die dieren zie je als jager zelfs niet veel,' meent Roel. 'Als we het punt waar jij afgeslagen bent niet kunnen vinden, is het echt zinloos om verder te zoeken.'

Hein zit op de stang van z'n fiets, hij denkt ingespannen na. 'Wacht eens even, ik liep zo'n beetje met een stok te slaan en ik sloeg tegen dikke bomen, dat weet ik zeker.'

'Dan kunnen we struikgewas overslaan, dat is tenminste iets.' Ongemerkt heeft Roel, als oudste, de leiding genomen. 'We hebben nog geen dikke bomen langs ons pad gehad. Zullen we nog even doorbijten?'

'Ik voel me net Heemskerk op Nova Zembla,' zegt Lex. 'Een mislukte ontdekkingsreiziger,' verduidelijkt hij.

'Nou zeg,' Hein reageert verontwaardigd 'zo mislukt is Heemskerk anders niet, bovendien zat die in sneeuw en ijs, een klein verschil.' 'Zoek jij nou maar,' adviseert Roel, 'die fiets van je vader is voor mij geen succes, dus ik wil opschieten.'

'Hoi, we schieten ook op,' schreeuwt Lex, 'hier begint een rij dikke bomen.'

Hein spurt voor hen uit richting bomen. 'Ja hoor, die zijn het, het beest dook daar een eind verder in de houtwal.'

'Rechts of links?' vraagt Roel.

'Links, hij kwam nog even terug en dan was hij voorgoed weg. Maar hier kunnen wij niet meer fietsen.' Hein tuurt besluiteloos de schemering in.

'Dat doen we ook niet,' zegt Roel beslist. 'Wij zetten hier onze fietsen tegen elkaar, één blijft erbij en de andere twee gaan in de buurt zoeken, maar we moeten zorgen dat we elkaar kunnen blijven horen, want anders komen we in de vernieling,' en als Hein hem een beetje raar aankijkt, verduidelijkt hij 'dan dwalen we onherroepelijk van elkaar af.'

'Goed, hoe wil je 't doen?' Lex is meestal kort en zakelijk.

'Jij of ik blijft hier bij de fietsen, om de paar minuten doen we alle drie de roep van een uil na. Wanneer je de ander niet meer hoort direct een stukje terug gaan totdat je weer contact hebt.'

'Ja, hoor eens,' vindt Lex. 't Is best mogelijk dat die keet een heel eind weg staat, je komt niet ver als je maar zo'n beetje om die fietsen heen dwaalt. Kunnen we niet beter sporen leggen?'

'Hoe wil je die straks terugvinden als het goed donker is? Bovendien kunnen we een hele roepafstand overbruggen als we de roep-posten verdelen. Als ik nou bij de fietsen blijf dan zorg jij Lex, dat je met mij in contact blijft. Hein kan zich dan weer verder wagen, zich op jou richten.'

Ongetwijfeld een goed plan, maar is Hein eigenlijk wel enthousiast?

'Ik kan ook wel bij de fietsen blijven,' zegt hij haastig.

Nou wordt het Roel te bar. 'Doe toch niet zo maf kerel,' zegt hij tegen Hein. 'Als je bang bent, deel het ons dan even mee, wil je?'

'Bang? Welnee, waarvoor zou ik.'

'Nou, sta dan niet zo te zeveren, jij hebt die keet toch gezien, dus

allicht dat jij ons zegt of het de goeie is als wij er een vinden.' 'Nou ja,' vergoeilijkt Lex. 't Zal hier in 't bos niet vol staan met die dingen, dus ik neem de verste route wel.'

'Hé, hé, eindelijk is het allemaal geregeld.' Twee gaan er op pad. Roel blijft bij de fietsen. Hij moppert een beetje in zich zelf over 'drukte om niets,' maar dan wordt het toch stil op het geroep van een uil na, dat zich vrij regelmatig laat horen.

Lex loopt in zichzelf te grinniken. Hij ziet dat hele spook niet zitten, die Hein is ook behoorlijk in de war geweest en dan dat uilengeroep, hij lacht zich slap als er een echte uil tussen komt, dan blijven ze nergens meer.

Hij is nog niet zo heel ver van de fietsen verwijderd wanneer hij meent in de verte een wagen te zien staan. Zou dat...? Zou het werkelijk de keet al zijn?

'Lijkt er wel op, hoewel, heeft Hein niet over een gele gesproken? Dit is een groene. 't Is natuurlijk mogelijk dat Hein de kleur in 't donker niet goed zag, of misschien is ie kleurenblind. Lex staat stil te piekeren, hij vergeet het afgesproken uilen-signaal.

Terwijl hij zo staat hoort hij op afstand een scherp gefluit, wat moet dat nou voorstellen, zijn dat zijn vrienden? Hij prent de door hem afgelegde route goed in het hoofd en keert naar Roel en Hein terug. Hij treft hen besluiteloos aan.

Hein blijkt volkomen onverwacht en langs een zeer korte weg op de bewuste keet te zijn gestuit. Een spook stond er niet bij. Niet zo vreemd omdat het nog betrekkelijk licht is en spoken zich meestal in het donker vertonen. Maar afgezien daarvan, zag de keet er akelig nuchter uit en hoewel Hein er niet openlijk voor uit wil komen, moet hij zichzelf bekennen, dat het onbegrijpelijk lijkt, dat hij daar ooit iets bijzonders gezien zou hebben. 'Laten we maar naar huis gaan,' zegt hij dan ook.

'Ben je mal,' vindt Lex. 'We gaan met ons drieën naar die wagen toe, dan wachten we tot het helemaal donker is en dan zien we of er wat gebeurt.

Daar is Roel ook voor.

'Mij goed,' zegt Hein. 'Maar ik zeg jullie van te voren, d'r is niks te zien.'

't Houdt de anderen niet tegen. 'Gaan we fietsen of lopen?' vraagt Lex ongeduldig.

'Je kunt best fietsen,' zegt Hein onwillig. 'D'r loopt een vrij breed pad.'

'Eigenlijk logisch.' Roel pakt als eerste z'n fiets, 'die keet is er toch ook naar toe gereden.'

Ze markeren de plaats waar ze momenteel nog staan en dan 'fietsen ze naar het gele gevaar,' zoals Roel zegt.

De keet biedt inderdaad geen bijzondere aanblik. 'Maf vindt Lex,' maar Roel, die eromheen loopt, zegt toch: 'Als we nou de fietsen een beetje uit het gezicht zetten, gaan we zelf in de struiken zitten en dan maar wachten tot 't goed donker is.' Dat zal niet lang meer duren, 't is zelfs op de open plek al schemerig.

Hein kan geen enthousiasme opbrengen, maar als Lex zegt: 'Laten we heel stil zijn, dan komt misschien dat beroemde beest van jou wel even langs,' voelt hij toch wel wat meer voor 't plan. 't Zou mooi zijn wanneer ze inderdaad wild zouden zien, dan zullen de jongens moeten toegeven dat hij geen fantast is.

Er nadert iets over het pad, een lichtschijnsel, duidelijk een fietslamp. Als afgesproken trekken de jongens zich in de struiken terug om niet opgemerkt te worden. Er zit een man op de fiets. Bij de keet stapt hij af en zet z'n karretje neer. Met een sleutel opent hij het keetdeurtje en verdwijnt naar binnen.

'Een nachtwaker,' sist Lex.

Dat denken ze alle drie, maar wel een beetje raar, de man steekt geen licht aan. 't Lijkt wel of hij met een zaklantaarn rond scharrelt. Toch moeten er daar binnen mogelijkheden zijn om licht te maken. Hein heeft zelf de buitenlamp zien branden. Dat hij dat niet gedroomd heeft blijkt duidelijk, want buiten gaat opeens de lamp wèl aan. Dan komt de man naar buiten, pakt z'n fiets en verdwijnt weer in het bos.

De jongens willen net met elkaar gaan praten over het vreemde gedoe van de man als Roel 'ssst' zegt.

De buitenlamp maakt een vage lichtkring, heel erg vaag, maar 't is net of de lichtkring in het midden doorbroken wordt, daar is een

donkere vlek. Ze turen ingespannen en Hein voelt weer een kleine paniek in zich opkomen.

Achter hen gebeurt iets. Er breekt een tak en juist op de plek waar hun fietsen staan, ritselen bladeren. Toch geen fietsendief? De jongens worden even afgeleid. Roel staat op, hij loopt zo stil mogelijk naar achteren om te kijken. Lex en Hein blijven zitten, maar trachten met hun ogen Roel te volgen. 't Duurt maar kort. Roel komt terug. 'Loos alarm,' fluistert hij. 'Waarschijnlijk een dier.'

Automatisch kijken ze dan alle drie weer naar de lichtkring voor de keet en dan... niet te geloven, voor hun verbaasde ogen neemt de donkere vlek in 't midden de vorm van een gedaante aan. Weliswaar vaag, maar onmiskenbaar.

Te gek gewoon, hoe is dat nou toch mogelijk. Hein en Lex willen opspringen, maar Roel houdt hen tegen. 'Wachten,' zegt hij kort. 'kijken wat er nog komt.' Maar er komt niets meer, wel wordt de gestalte duidelijker naarmate het licht scherper wordt, maar verder blijft alles zoals 't is. Behalve de schaduw in de kring komen er nu ook schaduwen van wat bladeren, ze bewegen en dat geeft iets onmiskenbaar griezeligs aan het toneel.

Dan staat Lex toch op, hij stapt op de gestalte af, 't lijkt zelfs of hij er dwars doorheen loopt. Hij gaat naar de buitenlamp, rammelt er eens aan, rukt en trekt en uiteindelijk houdt hij de lampekop in z'n hand. 'Kom eens kijken,' roept hij halffluid. Ze zijn er al. 'Moet je nu in de lichtkring kijken,' lacht Lex. Daar staat nu geen schaduw meer in. Door niets belemmerd staat de lichtkegel daar en beschijnt niets bijzonders.

'Kijk,' zegt Lex en in z'n hand houdt hij een wat wonderlijk gevormd blaadje. 'Dit is in de lampekop gekomen, vandaar die schaduw.'

'Zoiets mafs heb ik nog nooit gezien,' zegt Roel. Hein zegt niets, hij is gewoon met stomheid geslagen.

' 't Leek werkelijk op een spook, daar heeft Hein gelijk in, hoe kan nou zoiets.' Roel zit een beetje met het geval in de knoop.

'Zulke dingen gebeuren,' zegt Lex. 'De natuur boetseert soms beter dan de mens.' Daar moeten ze dan om lachen. 't Klinkt ook zo waanwijs!

De zaak is wel een anti-climax voor de jongens. Lex doet de kop weer op de lamp. 'Zo, dat was dat,' doet hij stoer. 'Volgend avontuur.'

'Ja, dat zeg jij nou,' Roels stem klinkt peinzend. 'Dit was dus wel een fluitje van een cent, maar waarom deed die kerel eigenlijk zo stom, waarom maakte hij geen licht. Er moet toch elektriciteit zijn? Dit is een elektrische lamp.'

'Ik denk dat deze op een accu brandt.' 't Is weer Lex die dat zegt. Hein heeft het gevoel dat hijzelf niet meer mee doet. 'De binnenlamp is misschien wel stuk, wat kan ons dat nou schelen, d'r is hier niks geheimzinnigs meer.'

'Gek maar voor mijn gevoel wel,' Roels avontuurlijke geest geeft het niet gauw op. 'Zullen we eens proberen in die wagen te komen?' Maar nu wordt het Hein opeens te bar. 'Ben je nu helemaal? Laten we alsjeblieft naar huis gaan. 't Raadsel is opgelost. Ik voel me goed genomen en laat 't nou uit zijn hé? Ik wil naar huis.'

'Dan zul je ver moeten,' sard Roel een beetje.

'Nou ja, naar de camping dan. We moeten nog een eind fietsen en misschien zoeken in 't donker. Ik heb er schoon genoeg van.'

'Oké, oké, bedaar maar, we gaan terug, maar laten we overdag nog eens terug gaan, ik snap het nou eenmaal niet helemaal, waarom die lamp hier eigenlijk moet branden? D'r is geen sterveling.'

Ja, daar weten de andere twee ook geen antwoord op.

'Bewaking,' zegt Lex kort.

'Bewaking waarvan?'

' 't Ja, daar zit wat in, wàt moet er bewaakt worden? 't Is toch niet normaal dat zo'n keetje 's nachts verlicht is.'

'Ik weet niet wat jullie doen, maar ik ga morgen terug.' Roel gaat op de fietsen af en zegt: 'Ik wil bij daglicht zien, wat hier bewaakt moet worden.'

'Goed, ik ga wel mee! Wat denk jij ervan Hein?'

'Ik vind alles best, als we nou maar weg gaan,' Hein zit als eerste op de fiets, de anderen volgen hem.

Roel kijkt nog eens om, waarom weet hijzelf niet.

Hoofdstuk 5

De volgende dag brengen de jongens inderdaad opnieuw een bezoek aan 'de plaats van het misdrijf,' zoals Roel het gekscherend noemt. Aanvankelijk zien ze niets bijzonders. Vlak bij de keet is de grond opgehoogd. Er ligt een soort heuveltje, maar of dit door de natuur is gevormd of dat de mens het heeft aangebracht kunnen ze niet ontdekken.

Een beetje mistroostig schopt Roel tegen een stapel omgehakte stammen, z'n voet doet wat bladeren opstuiven. 't Is Hein die daartussen iets ziet glinsteren en hij raapt het op. 't Is een klein verguld armpje.

'Waar is dat nou van?' vraagt hij z'n vrienden.

Roel neemt het armpje over. 'Dat is van zo'n gipsfiguurtje, zo'n poppetje. M'n moeder had vroeger zo'n ding, er zat een spiegelkje in.'

'Op klokken zie je ze ook wel,' zegt Lex. 'Op oude Friese klokken staan soms van die figuurtjes.'

'Atlas, die de wereldbol draagt,' weet Hein opeens. 'Hé, hoe komt dat nou hier?'

Ja, hoe komt dat nou hier?

Veel tijd om erover na te denken hebben ze niet, want als uit de grond verzezen staat er plotseling een jonge man bij hen. 'Wat doen jullie hier?' vraagt hij kortaf.

Daar staan ze van te kijken. Dit is publiek terrein, iedereen mag hier komen. Wat gaat het die knaap aan wat zij hier doen. Bovendien, z'n vraag is ronduit dreigend en z'n verschijning is dat ook. Hij draagt een leren motorpak bezaaid met spijkerkoppen, verder heeft hij een druilsnor en staan z'n ogen bepaald onvriendelijk. In z'n hand houdt hij een motorhelm, maar van een motor is niets te zien. De jongens voelen zich tegenover hem zo in korte broek en shirt wel wat weerloos. Hein is degene die antwoord geeft. 'Wat wij hier

doen? Niks bijzonders, waarom zouden we?' Hij zegt het niet agresief, tenslotte kunnen ze dit heerschap beter te vriend houden.

'Niks bijzonders, niks bijzonders,' sard de motorheld. 'Even zo goed verdwijnen jullie hier binnen de kortste tijd.'

Dit gaat Roel te ver. 'En waarom dan wel?' zegt hij zich verontwaardigd uittrekkend alsof hij daarmee groter wordt.

'Omdat ik het zeg,' treitert de ander. 'En als je mot wilt zeg je 't maar. Dreigend loopt hij op hen af, maar z'n optreden heeft niet het door hem gewenste resultaat, de jongens wijken niet. Tenslotte zijn zij met hun drieën en is hij alleen. Dat moet te doen zijn als het erop aankomt.

'D d d dit is het t t t toppunt,' Hein stottert van woede. 'Wij willen geen mot, maar als jij 't zoekt...' meteen neemt hij de bokshouding aan.

Zijn tegenstander reageert niet, hij grijnst gemeen en fluit dan heel schel.

Van tussen de struiken duikt een andere figuur op, ook met een motorpak aan maar dan één zonder spijkerkoppen. Zijn haar is kort geknipt op een smalle strook stekeltjes na, die recht over z'n kruin lopen, 't is een zogenaamde punker.

De jongens schrikken ervan. Ja, als er nog meer van die agressieve knapen zijn, hoe moet dit dan voor hen, veel jongere jongens, aflopen.

De nieuw aangekomene zegt temerig: 'Jack, maak je handen niet vuil, we doen het zó!' Meteen knipt hij een mes open en loopt op Roel af.

Paniek bevangt de jongelui. Dit is geen eerlijke manier van vechten, ze staan als aan de grond genageld. 'Hij steekt Roel neer,' denkt Lex wanhopig. 'Moeten we weg hollen? Onze fietsen achterlaten? Zijn we die waarschijnlijk ook nog kwijt, zo zijn die gasten wel.'

Hein ziet tot zijn verbazing, dat Roel geen duimbreed wijkt. Kan hij't niet of wil hij't niet?

In de benarde situatie van de drie jongens komt plotseling verandering. Op het pad verschijnt een grote groep wandelaars. De twee motorriders zien het ook. Ze zijn er blijkbaar niet op uit om de aandacht van de troep te trekken. 'Wegwezen,' zegt de eerste kort tegen z'n kameraad. Die knipt z'n mes dicht, steekt het in z'n zak en verdwijnt tussen de struiken. De andere gaat meteen achter hem aan.

De jongens staan hen verwezen na te kijken. Dan krijgt Roel z'n energie terug. 'Wat voor hen geldt, geldt ook voor ons, wegwezen,' zegt hij laconiek. Naar hun fietsen rennen, erop springen en wegfietsen is het werk van een ogenblik. Pas als ze een heel eind uit de buurt van de keet zijn, stopt Roel. Hij veegt z'n voorhoofd af en vraagt: 'En, heb ik gelijk? Is er iets mis met die keet of niet...'

De twee anderen moeten het wel beamen. Natuurlijk heeft Roel gelijk, er is iets mis met die keet.

Maar wàt dan toch, wat?

Hoofdstuk 6

A.s. Vrijdagavond om 7 uur,

Touwtrekwedstrijd voor volwassenen.

Dames en heren die willen deelnemen:

Opgave en inlichtingen bij de kampleiding!

'Hebben jullie het gelezen?' vraagt Roel wanneer hij bij zijn vrienden in de tent komt.

'Jawel, maar wij kunnen niet mee doen, 't is voor volwassenen,' zegt Lex met een lang gezicht.

'Kijk, dat vind ik nou zo stom op deze camping,' begint Hein, maar hij wordt onderbroken door Heins vader die ook binnenkomt. 'Nou jongelui, spuwen jullie maar in jullie handjes, we gaan touwtrekken,' kondigt hij aan.

' 't Is toch voor ouderen,' zegt Lex.

'Fout in de aankondiging, 't is voor iedereen boven de 14 jaar. Ze kunnen toch zo'n stel flinke jonge knapen niet missen.' Heins vader vertelt er maar niet bij dat hijzelf de kampleiding gevraagd heeft de jongens mee te laten doen. 'Ikzelf doe ook mee,' gaat hij verder. 'We trekken in groepen van zes, als jullie nou eens twee hele zware broeders, medekampeerders, opscharrelt om samen met ons te trekken, zie ik het wel zitten.'

'Ik weet er een,' roept Hein. 'Die man is van z'n vak verhuizer en is natuurlijk beresterk, laten we daar achteraan gaan jongens.'

'Nu?,' vraagt Roel.

'Natuurlijk nu, straks vragen anderen hem en dan vissen wij achter het net, kom mee.' Weg zijn ze en als blijkt dat de verhuizer ook nog een forse vriend bezit die mee wil doen, slaan ze gelijk aan 't oefenen.

Ze trekken met touwen zo dik als een baby-armpje en ze trekken zo hard dat ze geen gevoel meer in hun handen hebben.

Heins moeder en Monica lachen zich slap. 'Jullie spant je veel te

veel in,' zegt moeder. 'Vrijdagavond zijn jullie als een veertje omver te blazen.'

'Niets van aantrekken,' vindt Vader. 'Ze is gewoon jaloers op onze spierballen. Kom jongens, trekken.' En dan trekken ze weer.

Ze zijn trouwens niet de enigen op de camping. Allerwege wordt er geoefend, ook de dames laten zich niet onbetuigd. 'Ze zullen ons daar toch niet tegenover zetten,' vraagt Roel zich af, 'dat is geen partij voor ons.'

'Welnee,' zegt Heins vader. 'Er worden dames-teams gevormd om tegen elkaar uit te komen. Wij krijgen het vast met tweehonderdponders aan de stok.'

Dat vooruitzicht lokt ook niet, maar de mogelijkheid zit erin dus... oefenen. Als je tegenstander kans ziet je maar een stukje naar de streep te trekken, ben je al verloren.

Hun team werkt prima samen, het spook en de agressieve jongens uit het bos zijn ze vergeten. Of toch niet helemaal? 'We moesten die twee boeven uit het bos kunnen charteren,' zegt Lex op een keer, 'dan was succes verzekerd.'

'Poeh,' zegt Roel, 'zo wil ik niet eens winnen, ik gebruik m'n blote handen als er iets is en geen mes.'

'Laten we die lui nou maar vergeten en ons op de wedstrijd concentreren,' leidt Hein af, 'er zijn mooie prijzen hoor.'

'Ja, kippen en flessen wijn.' Lex is meteen weer enthousiast: 'Aan de slag jongens.'

't Is jammer, maar moeder heeft gelijk gehad toen ze hen aanraadde zichzelf te sparen. Ze krijgen blaren in hun handen en dat is niet zo mooi. Daarom besluiten ze die donderdag nu eens heel andere dingen te gaan doen. Er is een Parijse markt in Nijverdal en ze willen wel eens zien wat dat inhoudt.

Roel zal toch echt een fiets moeten huren want hij kan die van Heins vader niet aanhoudend lenen. Hij had beter z'n fiets mee kunnen nemen dan z'n surfplank. Weliswaar is er in de omgeving van Enter, een dorp ongeveer 4 km. verderop, een surfplas, maar hoe kom je daar wanneer je geen auto hebt. Als de jongens aan Roel vragen hoe hij zich dat voorgesteld heeft, legt die uit: 'Onze buurman en z'n vrouw komen dit weekend, dan wilde ik gaan surfen, hebben jullie

zin om mee te gaan?’

’t Lijkt Hein wel wat, maar Lex zegt kort. ’Ik wil zondag graag de jeugd-kerkdienst van Youth for Christ op de hei meemaken, ’k heb thuis gezegd dat ik dat doen zou.’

Roel kijkt verbaasd. ’Kerkdienst? Ben jij dan christelijk?’

’Ja,’ geeft Lex ten antwoord, ’en hij eigenlijk ook.’ Met z’n hoofd duidt hij naar Hein die een vuurrode kleur krijgt. ’t Is net of hij zich schaamt. Waarom zegt Lex dat nou ook, dat hoeft iedereen toch niet te weten. ’Wij doen er niet zo veel aan,’ zegt hij gauw.

’Dat snap ik niet,’ peinst Roel, ’je voelt voor iets of je voelt er niet voor.’

’Nou ja, met Kerstmis en zo gaan wij naar de kerk, verder eigenlijk niet.’

’Ga jij dan iedere zondag naar een kerk?’ vraagt Roel aan Lex.

’Ik wel, ik zit in ’t jeugdwerk. Eens per maand hebben wij onze eigen dienst met een koor of met een trompettist en ik zit in ’t organisatie-comité. D’r zit nog hartstikke veel werk aan zo’n dienst.’

Roel kijkt waardierend. ’Nou, als jij ’t leuk vindt, ik heb altijd gedacht dat kerkdiensten saai aangelegenheden waren.’

’Dat zijn ze ook,’ begint Hein, maar Lex kijkt hem minachtend aan. ’Jij vindt alles saai,’ zegt hij, ’zelfs als je niet weet waar je ’t over hebt.’

’Kijk,’ zegt Roel, ’dat heb ik nou tegen de kerk, zó zet je twee lui bij mekaar en zó vliegen ze elkaar in de haren over hun godsdienstige opvattingen. Protestanten, katholieken om van mohammedanen maar niet eens te spreken.’

’Die zouden niet graag Christen genoemd worden,’ denkt Lex, ’maar ik begrijp wat je bedoelt. Vredesduiven zijn we inderdaad niet, maar dat ligt aan de mensen, niet aan de godsdienst. ’t Is nooit de bedoeling geweest dat we onverdraagzaam zouden zijn.’

’Dat zal wel niet,’ is Roels antwoord, ’ik weet d’r niet veel van, je moet het me op een goeie keer maar eens uitleggen.’

’Oké, dan nu naar de Parijse markt.’ Lex rekt zich uit. ’Vooruit jongens, laten we zien wat Nijverdal te bieden heeft.’

Hein is stil. Lex heeft toch eigenlijk gelijk, denkt hij, hij is min of meer jaloers op Lex dat die zomaar voor z’n overtuiging uit durft te

komen. Waarom eigenlijk niet? Wat is er voor gek aan als je eerlijk zegt: 'Ik ben voor dit of voor dat?' Hij heeft niet zo'n beste beurt gemaakt, weet hijzelf en dat terwijl je tegenwoordig toch vrij kunt zeggen wat je denkt, dat was in de tijd van de Christenvervolgingen wel anders. 'Ik ga zondag met Lex mee,' neemt hij zich voor, 'surfen kan ik altijd nog wel. Lex is een fijne vent en die laat ik niet zakken.' Tevreden met dit voornemen zet hij er de sokken in om de anderen voor te komen.

Hoofdstuk 7

'Hoe vinden jullie 'm?'

Met 'm' wordt de Parijse markt bedoeld en 't is Roel die de vraag stelt.

'Wel aardig,' zegt Hein wat onzeker, 'alleen, veel Frans zit er niet aan.'

' 't Voert mijn ideeën nou ook niet bepaald naar de Eiffeltoren,' grinnikt Lex, 'ik vind het meer iets voor vrouwen.'

'Een ongeëmancipeerd baasje, onze Lex,' concludeert Roel.

Hein snapt dit niet helemaal maar hij wil 't niet zeggen. 'Kunnen we niet iets anders doen?' vraagt hij, 'ik ben in Rijssen ook al een keer naar de markt geweest.'

'Oké, iets anders dan, maar wat?'

' 't Moet iets in deze omgeving zijn, we zijn hier nu toch.'

'Zwembad "de Ravijn" ', zegt Lex.

'We hebben geen badgoed bij ons, dus afgekeurd.'

'Avonturenpark Hellendoorn,' zegt Hein.

'Niet voldoende geld bij ons, dus ook afgekeurd.' Roel is wel erg negatief vandaag.

'Ik weet het, we gaan naar het Wierdense veld, daar is een meeuwen-kolonie en er loopt een schaapherder, gelezen in een prospectus,' Hein kijkt triomfantelijk en zowaar, z'n voorstel wordt aangenomen.

'Goed idee,' vindt Lex.

'Ik sluit me bij vorige spreker aan.' Roel zit al op de fiets. 'Op naar het Wierdense veld, waar dat dan ook mag zijn. Jij bent de gids Hein.'

Hein raadpleegt z'n kaart. ' 't Is tussen Nijverdal en Wierden, dus richting Wierden zou ik zeggen.'

Een tijdje fietsen ze zwijgend achter elkaar. 't Is flink druk op het fietspad en 't zijn allemaal tegenliggers, dus uitkijken geblazen.

'Mooi is 't hier toch,' zegt Lex als ze wat buiten de bewoonde wereld komen, 'Twente is fantastisch.'

'Dit is geen Twente maar Salland,' onderwijst Roel.

'Niks ervan, 't is Twente.'

' 't Is Salland.'

'Jongens wat maakt dat nou uit, we zullen hier zowat op de grens zitten,' sust Hein, 'ik denk dat we hier links moeten afslaan, tenminste, volgens de kaart.'

'Die kaart zal wel goed zijn,' meent Roel, 'eigenlijk gek, zo pas zaten we in een moordende drukte en nu zie je geen kip.'

'Wel meeuwen,' wijst Lex en ja hoor, hij heeft gelijk, boven een stuk moeras, links van de weg, krijsen flink wat meeuwen.

'Laat ik nou altijd denken dat een meeuw een zeevogel is,' zegt Hein.

'Niet bepaald, je ziet ze overal waar water is,' antwoordt Roel, 'verleden jaar zijn we een dag naar Zwillbrock geweest, even over de Duitse grens, 'daar vind je een hele kolonie.'

'Was je hier toen ook?' vraagt Lex.

'Nee in Winterswijk, daar is 't trouwens ook leuk.'

'Vakantie is altijd reuze,' verzucht Hein, 'je moest eigenlijk je hele leven vakantie hebben.'

'Dat zou je gauw vervelen, lol in je werk hebben is net zo leuk,' vindt z'n neef. 'Hé Roel jij komt toch uit Twente?'

'Ik ben er geboren, waarom?' vraagt Roel.

'Nou, dan moet jij het Wierdense veld toch weten?'

'Dat is een reuze goeie, die is puntgaaf, ik was geloof ik nog geen vijf toen ik hier vertrok, verwacht jij van zo'n hummel, dat hij de weg kent?'

'Ik kan me jou als hummel niet eens voorstellen, maar je hebt hier in de buurt toch vaak gelogeed? Ik meen me te herinneren dat je daar over gewauweld hebt.'

'Nou, dat heb ik niet,' zegt Roel, 'bovendien ben ik een onbetrouwbaar baasje, de kaart is veel meer waard.'

'Dat is een slagzin, die moet je insturen. 'De kaart is veel meer waard,' hoe kom je erop?' Lex is in een plagerige stemming. Hein die voorop rijdt zwaait opeens wild met beide armen en zegt: 'Eure-

ka, gevonden, ziet de witgewolde kudde broeders,' gilt hij teatraal en ja, daar zijn de schapen, weliswaar nog een eindje weg, maar duidelijk herkenbaar.

't Laatste stuk is snel gefietst, nu zien ze de herder ook. 't Is een heel jonge man, daar kijken de jongens van op. Ze dachten alle drie dat je oud moest zijn om herder te kunnen worden. Roel begint een gesprek. 'Mooie beesten,' zegt hij met een gezicht of schapen keuren zijn dagelijks werk is.

't Kon slechter,' antwoordt de herder lakoniek.

Er valt een stilte. Dan is het Hein die de draad weer oppakt. 'Is dat niet saai, zo altijd met die schapen op pad?' Lex en Roel beginnen te lachen. De herder kijkt hen een beetje vreemd aan. Wat valt er nou te lachen bij zo'n vraag?

'Hij vindt gauw iets saai hoor,' legt Lex uit, 'saai is zo'n beetje z'n stopwoordje.'

'Maar daarom heeft hij wel een beetje gelijk,' vindt de man. 'k Zou het niet m'n hele leven willen doen, maar dat hoeft ook niet. 'k Doe het voor m'n oom die ziek is, 'k heb toch vakantie.' Vakantie? Een jongen is de herder nu ook weer niet. Zou hij nog op school zijn? Of wacht misschien is hij leraar.

'Ik ben op de landbouwhogeschool in Wageningen,' verduidelijkt de "schapenbaas" en dan zegt hij weer niks. Hij staat met een mes een stuk stronk te fatsoeneren en heeft daar blijkbaar al z'n aandacht bij nodig.

'Wat een slome vent,' denkt Roel wenkbrauwfronsend, maar Hein ziet dat blijkbaar zo niet. 'Wat wordt dat?', vraagt hij op het stuk stronk wijzend, 't lijkt wel een kat.'

Dat vindt de herder leuk. Blijkbaar heeft Hein een gevoelige snaar geraakt. 't Is een luipaard,' zegt hij z'n werkstuk omhoog houdend, 'vind je 't goed.'

'Fantastisch,' zegt nu ook Lex, en Roel moet toegeven dat het inderdaad een mooi werkstuk is. 'Dat doe je meer,' concludeert hij.

De man kijkt op. 'Dat doe ik ook, 't is een hobby van me. 'k Heb in de veertien dagen dat ik hier loop al heel wat gemaakt.' Hij houdt het snijwerk van zich af en bekijkt het kritisch.

'Mag ik 't eens van dichterbij bekijken?' vraagt Hein gretig en als hij

het gevraagde in handen heeft draait hij het om en om. 'Geweldig, zelfs de vlekken zitten erop. 'k Heb in Drente eens een museum van dat spul gezien of eigenlijk maar een museumpje, mooi hoor!' De herder ontdooit zichtbaar. 'Ik weet wat je bedoelt,' zegt hij, 'ik ben er ook geweest. Sommige mensen zeggen dat het geen echte kunst is, maar ik vind dat wel. 't Is puur natuur die kunst, je ziet een stronk of een tak, zo'n ding doet je ergens aan denken, aan een dier bijvoorbeeld en met je mes snij je dat dan bij. Soms wordt het resultaat echt goed, beter vaak dan die ultra moderne kunst: een fietswiel op een stuk beton en dat noemen ze dan "dynamiek"! Bah, kunst

met een grote K, jawel!' 't Is duidelijk dat de man met moderne kunst niet veel op heeft.

Roel verdedigt z'n artistieke tijdgenoten. 'Nou zeg, je hebt anders best mooie dingen in de moderne kunst.'

' 't Kan zijn,' zegt de ander schouderophalend, 'maar ik zie altijd graag duidelijk wat een onderwerp voorstelt.' Lex en Hein blijken het met hem eens te zijn, ze discussiëren er nog even over maar eruit komen ze niet, de meningen blijven verdeeld. Om hen te overtuigen zegt de herder opeens: 'Over een goed uur gaan de schapen in de stal, dan ben ik vrij. Hebben jullie zin om te kijken wat ik gemaakt heb?'

De jongens kijken elkaar aan. Waarom eigenlijk niet? 'Woon je ver?' vraagt Hein. Hij heeft het warm en ver fietsen trekt hem nu niet aan. 'Nee, vlakbij, ik logeer in 't huis van m'n oom. Hij ligt in 't ziekenhuis.'

'Nou, als je tante ons hebben kan,' aarzelt Lex.

'Er is geen tante. M'n oom is weduwnaar, 'k ben in m'n uppie daar in huis.'

'Oké,' hakt Roel de knoop door, dan gaan we eerst wat pitten in de hei. Als je hier weg gaat, zeg je 't maar.' Een prima plan. Ze kijken al rond, waar ze zich eens lekker uit zullen strekken.

'Tot straks dan... eh...' Lex wil graag weten hoe de herder heet. 't Is te gek om met iemand mee te gaan wiens naam je niet eens kent. De herder snapt hem. 'Gert Jan van de Bergh,' stelt hij zich voor. 'Wie zijn jullie eigenlijk?'

Nu is het de beurt aan de jongens om zich voor te stellen. Dan nemen ze tijdelijk afscheid.

'Hij valt hard mee,' concludeert Roel. ' 'k Dacht eerst dat het een maffe vent was.'

'Omdat 'ie nou niet direct toeschietelijk was?' vraagt Lex een beetje verontwaardigd. 'Nou, dat kan ik best begrijpen. Altijd die toeristen met hun domme vragen: 'Meneer, heeft zo'n schaap het nou niet warm in die wol? Meneer, hoe weet hij nou wat z'n eigen lammetje is?'

'Haar eigen lammetje zullen ze dan toch vragen, een schaap is tenslotte een dame,' lacht Roel.

'Niks hoor, een ooi,' zegt Lex betweterig, 'een mannetjesschaap is een ram.'

'Praat niet zo stom,' zegt Hein, 'dat weet toch 't kleinste kind, wij lopen niet helemaal achter! Ik weet zelfs welk soort schapen hier loopt.'

'Nou welk soort dan?'

'Het Drentse heide-schaap, uitmuntend geschikt om onze heide kaal te vreten.'

'Netjes blijven alstjeblijft,' doet Roel een duit in 't zakje.

'Ik ben altijd netjes, ik spreek zuiver Nederlands, een mens eet en een dier vr...'

'Ja ho maar, we weten het al. Laten we nou eventjes "rieleksen" da's onzuiver Nederlands, anders zijn we morgen bek-af voor die touwtrekwedstrijd.'

Dat is een waar woord, dat zien de anderen ook wel in en dus liggen ze even later in de hei in afwachting van het afgesproken sein van de schaapherder.

Die schaapherder, of Gert Jan zoals ze hem nu noemen, blijkt inderdaad een aardige knaap. Hij heeft nogal wat houtsnijwerk gemaakt, de jongens zijn er echt van onder de indruk.

'Waarom ga je niet naar de kunstakademie inplaats van naar de landbouwhogeschool,' vraagt Hein.

'Nee,' zegt Gert Jan, 'houtsnijden is m'n hobby, maar m'n beroep zou ik er niet van willen maken. 't Brengt niet veel op trouwens en een mens moet toch leven.'

'Jouw oom neemt anders ook genoeg met een minimum.' Lex kijkt het kleine, uiterst sober gemeubelde huisje eens rond.

'Ja, maar ik ben m'n oom niet. Die heeft weinig eisen en 't enige echte mooie dat 'ie had, hebben ze pas geleden nog gestolen.'

'Gestolen?' De jongens zijn hevig geïnteresseerd. 'Wat gemeen, wat valt er bij zo'n man nou te halen.'

'Een mooie oude klok, een Friese hangklok. 't Was een erfstuk, 't schijnt dat die klok al generaties in de familie was.'

'Sneu zeg, wisten ze dan dat hij die had?' vraagt Hein.

'Blijkbaar wel,' zegt Gert Jan. 'Misschien getipt door iemand die eens een keer aan de deur geweest is. Ze zijn tuk op die klokken

tegenwoordig. Voor een echt oude betalen ze grif vierduizend gulden.'

'Vierduizend gulden?' daar kijken de jongens van op.

'Soms meer, soms minder,' weet Gert Jan, 't ergste is dat hij de dieven gezien heeft zonder te weten dat 't dieven waren.'

'Hoe kwam hij erachter?'

'Hij kwam op weg naar huis een bestelwagentje tegen. Later vertelden de burens dat ze 't wagentje bij z'n huis hadden zien staan, maar stom genoeg hebben ze niet begrepen dat er iets niet in de haak was.'

'Stond er geen naam op dat wagentje,' wil Lex weten, 'zoiets als "bloemisterij Jansen" of "Sanders wasserij"?''

Daar hebben ze niet op gelet. Ze waren juist druk met een koe die moest kalven. M'n oom zelf heeft nog wel iets gezien. De kerel die de wagen bestuurde zag er onguur uit,' zegt hij. 't Was hem opgevalen dat die raar haar had.'

'Raar haar, nou zeg, met zo'n signalement kom je bij de politie niet ver, half Amsterdam heeft tegenwoordig raar haar,' vindt Hein.

'Hé, hé, niet generaliseren, d'r zijn een massa mensen in Mokum die d'r uitzien als jij en ik,' zegt Roel.

'Niet bijzonder fraai dan,' meent Lex terwijl hij z'n kritische blik over hun vakantiekleding laat gaan. 'Maar wat min om een oude man te bestellen,' komt hij weer op hun uitgangspunt terug. 'Of is je oom niet oud?'

'Hij wordt 60 jaar. Hij is er behoorlijk op afgeknapt, dat kan ik jullie vertellen.'

'k Kan 't me goed voorstellen. Misschien vinden ze de dieven nog Gert Jan. Wij moeten naar huis.' Roel staat op. 'Ga je mee jongens?' De andere twee komen nu ook overeind. 'We kamperen in Rijssen, bij camping "t Molentje"' vertelt Lex.

'Dat is niet zo ver, dan kun je binnendoor. Hebben jullie een kaart? Dan zal ik 't aanwijzen,' Gert Jan gaat met hen naar buiten. 'Kijk, even rechtuit, dan rechts en hier naar links, dan komen jullie op de Boomcateweg en later op de Klokkendijk en dan ben je er zo.'

'De Klokkendijk, ook toepasselijk,' vindt Lex als ze op de fiets zitten.

'Waarom?'

'Nou, omdat we juist over een klok gepraat hebben.'

'Oh, op die manier! Sneu hé, je bent maar mooi klaar met zo'n dieventroep. Ik dacht dat zo iets hier niet gebeurde,' zegt Hein.

't Lijkt hier zo landelijk.'

'Dat gebeurt overal,' is de mening van Roel. Vooruit jongens een beetje vlugger fietsen, straks vinden we de hond in de pot.'

Sneller, over hun stuur gebogen, trapt het drietal campingwaarts.

Hoofdstuk 8

Een kilometer of wat verder, in het bos, gebeurt inmiddels ook het een of ander. Een der boswachters, de heer Vreugdehil is kwaad en niet zo'n klein beetje ook.

Daarstraks liep hij rustig met z'n hond in het bos te wandelen toen opeens de stilte verstoord werd door een oorverdovend geknetter en geronk. Eerst dacht bij dat het een vliegtuig was, maar tot z'n verbazing bleken het twee motorridders te zijn. Twee knapen, allebei in motorpak en duidelijk bezig de geluids-barrière te doorbreken. 'Hoe verzinnen ze het, ze jagen al het wild op,' dacht Vreugdehil. En als je aan het wild komt, kom je aan de boswachter! Vandaar dat hij niet tevreden is, vóór hij de onverlaten de weg heeft afgesneden. 'Halt,' zegt hij of liever gezegd schreeuwt hij, midden op het pad staande, maar als de mannen vaart minderen, afstappen en hun helmen afzetten, ziet hij pas waarmee hij te doen heeft. Er vaart een schrik door hem heen! Dit zijn nou niet bepaald jongens om ruzie mee te krijgen. Ze zien er op z'n zachtst gezegd onvriendelijk uit. Tot z'n verbazing echter valt het mee; de jongens tonen zich niet agressief.

'U jaagt het wild op, met uw geknetter,' zegt Vreugdehil kortaf. De ene kerel wil bits antwoorden maar de andere houdt hem tegen. 'Sorry,' zegt die, met een waarschuwende blik op z'n maat, 'niet aan gedacht.'

'Jullie mogen hier helemaal niet komen met die dingen,' scheidt de jachtopziener moed. 'D'r staan overal bordjes waar je dat op kunt lezen!'

'Nou, dan lopen we maar een eindje,' zegt de ene knaap poeslief en de ander zegt helemaal niets. Motorduwend lopen ze bij Vreugdehil vandaan. Die staat hen stomverbaasd na te kijken. Wat hij ook verwacht had, dit niet!

't Bevalt me niks,' mompelt hij. 'Als ze me aangevallen hadden

was dat niet best geweest, maar dit is ook niet gewoon, zo mak als een lammetje, die knapen hebben wat te verbergen, reken maar van yes. Ik geloof, dat ik dit zaakje maar eens bij de politie meld.'

Pas als de motorhelden de boswachter een heel eind achter zich gelaten hebben, beginnen ze te praten. 'Als je me nou. Sinds wanneer laat jij je door een boswachter op je kop zitten,' zegt nummer één nijdig.

'We mogen niet opvallen sufferd,' antwoordt nummer twee. 'Wat koop ik ervoor als die kerel trammelant gaat maken? Ik kan hem toch niet overhoop steken?'

'Nee, alsjeblijft niet,' zegt nummer één weer, 'dan komen we er gekleurd op te staan.'

'Zanik dan niet,' bromt nummer twee. Ze gespen hun helmen weer dicht en stappen op hun motor. Nummer één is nog altijd ontevreden. 'Stom gedoe, dat we ons de wacht moeten laten aanzeggen door zo'n boswachter,' denkt hij, 'maar Dennis heeft wel gelijk, je kunt beter geen risico nemen. Voor je 't weet zit je in de bak.' Hij rilt even. Verscheidene van z'n kameraden hebben al in de gevangenis gezeten, hij nog niet. 't Lijkt hem geen pretje. Soms denkt hij er wel eens over te stoppen met de dingen waar ze mee bezig zijn, maar 't kan niet meer. Hij zit er tot aan z'n nek in, er is geen weg terug. Hoe is hij eigenlijk in deze troep verzeild geraakt. Doordat hij zo graag stoer doet, daardoor, en nou moet hij doorgaan tot het bittere einde, wat dat einde dan ook mag zijn. 't Kan natuurlijk wel eens misgaan, maar daar denkt hij liever niet aan. Tenslotte betaalt z'n job goed en daar gaat het maar om. Hij zit altijd dik in z'n centen. Waar is z'n maat nou? Die is al een eind uitgelopen! Dat gaat zo maar niet, hij, Jack, zal eens laten zien wie d'r hier rijden kan. Knetterend rijdt hij weg, een wolk stof achterlatend. Het avontuur tegevoelt.

Hoofdstuk 9

Eén, twee, hup. Eén, twee, hup, de touwtrekwedstrijd is begonnen, de eerste groepen trekken zich, tot plezier van de omstanders danig in het zweet.

Eén, twee hup...

Jammer, dat het weer niet meewerkt. In de verte rommelt het, weliswaar nog niet erg, maar de lucht wordt al aardig zwart.

'Hoera!' Groep twee heeft gewonnen, het is hun gelukt de anderen over de streep te trekken.

'Hè, hè, even pauze'. Hein, Lex en Roel ontspannen zich. Ze leven intens met de touwtrekkers mee en kunnen haast niet wachten tot ze zelf aan de beurt zijn. De fouten die zij bij anderen zien, zullen zij beslist niet maken. 'Straks wij jongens,' zegt Roel, 'maak je borst alvast maar nat.'

'Zijjt,' een felle bliksemschicht flitst plotseling door de lucht, dan een ratelende donderslag. Tjonge, dat is niet mis! 't Lijkt wel of het in de omgeving ingeslagen is.

'Zijjt,' weer licht, opnieuw een knetterende slag. 't Begint hard, heel hard te waaien.

Besluiteloos staan de kampeerders bij elkaar. Sommigen zie je al naar hun tent of caravan teruggaan.

Er rent een jongen het terrein op. 'Een koe, er is hier vlakbij een koe getroffen, ze ligt dood in de wei.'

'Zijt, knàà!' Vreselijk, wat een licht, wat een slag, dat is niet gewoon meer, daar kun je niet bij blijven staan. Gelukkig dat er megafoons voorhanden zijn, die gebruikt zouden worden voor de wedstrijduitslagen. Een van de organisatoren van de avond pakt een megafoon: 'Allemaal naar binnen mensen, in de grote conversatiezaal, niemand meer bij de tenten.'

'Zijt, Zijt, Zijt.' Het licht aan alle kanten, het rommelt aan één stuk door, dan begint het te regenen, grote druppels en al snel valt het

water bij bakken uit de hemel. Regen? Nee, hagel, hagelstenen zo groot als guldens vallen neer.

Op de camping heerst paniek. Geen wonder, want het is noodweer. 'Bangggg,' weer een ratelende donderslag, een hevige windvlaag breekt de jonge boompjes, die bij de ingang van de camping staan af of het lucifers-houtjes zijn.

Ja, dit is werkelijk noodweer. Dit onweer en deze storm brengen de mens in opperste nood. Kijk, daar gaat een tent de lucht in en daar nog een. Ratelend valt een boom op een caravan. 't Is levensgevaarlijk om op dit moment op het terrein te lopen. Het onweer lijkt vlak boven 't Molentje' te blijven hangen. Toch laten de eigenaars van veel tenten zich niet weerhouden te redden wat er te redden valt. In de conversatie-zaal is de chaos bijna volkomen; de een wil eruit, de ander erin. Kinderen huilen, één vrouw zit hardop te bidden, op het dak van het gebouw klettert met oorverdovend lawaai afwisselend hagel en regen. Door de megafoon wordt geroepen om vrijwilligers. Hein, die daarstraks met Roel en Lex naar binnen is gevlucht ziet Roel wel maar Lex niet meer. 'Waar is Lex,' schreeuwt hij tegen z'n vriend, die met een strak gezicht bij z'n moeder en z'n zusje staat. 'Buiten,' wijst Roel met z'n hoofd.

Hein staat besluiteloos, moet hij ook buiten gaan helpen? 't Staat hem niks aan, hier binnen is het erg, maar buiten is het helemaal levensgevaarlijk. Hij ziet opeens dat z'n moeder wanhopige pogingen doet om naar buiten te gaan. Vader en andere mensen houden haar tegen. Wat wil ze toch? Hein dringt wat dichterbij, nu hoort hij moeder zeggen, 'laat me gaan, ik moet haar zoeken, ze mag niet buiten zijn met dit weer, laat me los, help me liever zoeken.' Hein begrijpt er niets van. Opeens krijgt hij het gevoel dat er iets mis is en goed mis ook. Z'n ogen gaan zoekend over de mensen, maar wat hij zien wil, is er niet. Z'n zusje Monica, waar is die toch? Buiten is onwaarschijnlijk. Ze is bang voor onweer, ze zou een van de eersten zijn die een toevlucht zocht, maar hier binnen lijkt ze ook niet te zijn. Het maakt hem onrustig en hij baant zich een weg naar z'n ouders en hij roept: 'Waar is Monica?'

't Is of de wind brullend lacht om die vraag. Hein kijkt in het ver-

twijfelde gezicht van z'n vader en hij weet dat z'n zusje verdwenen is.

Ja, Monica is weg. Al direct bij de aanvang van de wedstrijden was ze niet te vinden. Moeder maakte zich niet ongerust. Zij dacht, dat haar dochter wel bij bekenden in de caravan zou zitten, maar niemand heeft het meisje gezien. Lex loopt, ondanks het onweer, buiten te zoeken en Hein is nu ook niet meer te houden. Hij is bang, reuzebang dat Monica iets overkomen is. Waarom zou ze anders niet hierbinnen zijn?

Het noodweer lijkt inmiddels af te nemen. De wind gaat liggen en het gerommel klinkt minder hard. Als Hein buiten komt lijkt het wel een slagveld. Tenten, kleren, takken, alles ligt door elkaar. Hij ziet Lex staan praten bij een omgewaaide caravan. Hein gaat naar hem toe. 'Weet je al wat?' vraagt hij aan z'n neef. 'Nog altijd niet,' zegt Lex, 'ik geloof niet dat ze ergens onder ligt, dan hadden we haar nu al moeten vinden.'

'Denk je dan...? Geloof je dan...?' Hein durft z'n gedachten niet volledig uit te spreken. Lex haalt z'n schouders op. 'Ze moet toch ergens zijn,' zegt hij kort, 'je vader moet de politie maar bellen.' 't Is jammer dat het overal zo'n chaos is. De politie zal het wel druk hebben.'

Ook Heins vader voegt zich nu bij de jongens. 'We moeten de politie maar waarschuwen,' is ook zijn mening. 'Ik begrijp eenvoudig niet, dat ze zo opeens helemaal weg is.'

Nu het onweer afneemt komen veel kampeerders het terrein weer op, ze zoeken in de ravage naar hun eigendommen. Toch hebben ze wel belangstelling voor de problemen van de familie van der Laan. 't Is ook maar niet niets, je dochter vermist, 't zal je maar overkomen.'

De heer Houtappel, de kampbeheerder probeert de politie aan de lijn te krijgen. Dat is niet makkelijk, de lijn lijkt wel gestoord! Bovendien vragen veel wanhopige kampeerders zijn aandacht nu hun boeltje door elkaar ligt. De meest optimistischen onder hen beginnen alweer op te ruimen. Er worden autolampen op het terrein gericht om de werkzaamheden makkelijk te maken. Het onweer verdwijnt nu werkelijk. Ook de regen houdt op.

Heins moeder zit in de kantine te huilen. Ze is trouwens de enige niet. Mensen die bar verdrietig zijn over het verlies van hun spulletjes kunnen hun tranen ook maar ternauwernood bedwingen. Er rijdt een auto het kampeerterrein op. Het water in de plassen spat hoog op. Het portier wordt geopend en er komt een jonge vrouw uit. Ze ziet geschrokken om zich heen. 'Allemensen wat een bende,' roept ze. Dan buigt ze zich in de auto. 'Komen jullie er eens uit. Moet je eens zien wat hier gebeurd is.' Er stapt een man uit en na de man volgen twee meisjes. Eén ervan is... Monica.

Ja, dat is nu toch ook wat!

Monica snapt niets van de paniek die er rond haar persoontje ontstaan is. Ze luistert verbijsterd naar de vreugdekreten van moeder en de kampeerders en naar de verwijtende woorden van vader en broer.

'Hoe kunnen jullie me nu kwijt zijn geweest,' vraagt ze. 'Ik heb toch een briefje aan de caravan gehangen?' Noch vader, noch moeder hebben een briefje gezien.

De man uit de auto mengt zich nu ook in het gesprek. Hij geeft een redelijke verklaring voor de verdwijning van Monica. Wanneer hij zich heeft voorgesteld als Terbeek, een medekampeerder, zegt hij een telefoontje van zijn moeder in Enschede te hebben ontvangen, dat er bij haar was ingebroken. Vergezeld van z'n vrouw en dochter wilde hij dus even naar Enschede en, omdat z'n dochter en Monica juist een hevige vriendschap hadden gesloten, vond hij het een beetje sneu de meisjes te scheiden en vroeg hij Monica met hen mee te gaan. 't Was tenslotte maar twee uurtjes uit en thuis. Monica, die haar ouders om toestemming wilde vragen had hen niet op de camping aangetroffen. Daarom had ze een briefje aan de deurknop gehangen, waarop ze schreef waar ze naar toe was gegaan.

Waar is dat briefje dan toch gebleven?

'Nou,' zegt mijnheer Terbeek laconiek, 'wellicht is het weggewaaid. Heb je 't wel goed vastgemaakt Monica?'

Ja, daar kun je lang en breed over praten, Monica zegt natuurlijk van wel maar haar ouders hebben daar zo hun bedenkingen over. Mijnheer van der Laan is goed kwaad. 'Je had toch ook bericht in

't kantoortje kunnen achterlaten,' zegt hij.

'Nou ja,' schokschoudert Monica, 'daar was 't zo'n toestand met die wedstrijden.'

'Vooruit, naar de caravan, de onze staat er tenminste nog,' zegt haar vader kort. Mijnheer Terbeek is niet erg gelukkig met de situatie. 't Is mijn schuld,' vindt hij, 'ik had moeten controleren of u op de hoogte was, maar ik was zo ondersteboven door die inbraak bij m'n moeder.'

'Is er eigenlijk veel gestolen?' vraagt Hein nieuwsgierig.

'Veel niet, maar wel iets moois,' zegt mijnheer Terbeek, 'een Friese klok waar m'n moeder erg op gesteld was. 't Ding was nota bene meer dan tweehonderd jaar oud.'

'Alweer een klok,' denkt Hein.

'Geen spoor van de daders?' vraagt Lex zakelijk.

'Nog niets,' is het antwoord, ze hebben daar in de buurt wel twee verdacht uitziende knapen gezien, maar ja, of die er iets mee te maken hebben gehad, met die punk-mode zien zo veel jonge mensen er "verdacht" uit.'

't Gesprek loopt dood. 't Is duidelijk dat de geschiedenis rond Monica Heins vader nog niet lekker zit en met een korte groet wendt hij zich om, de jongens volgen hem. Roel komt hen tegemoet, hij komt ook eens kijken. Mijnheer van der Laan gaat samen met zijn vrouw de kampleiding bedanken voor hun aandeel in de zoek-actie. In de caravan ligt Monica te huilen. 'Waarom doen jullie nou zo kwaad tegen me,' vraagt ze aan Hein en Lex. 'Vader en moeder zijn ook al woedend. Kan ik het helpen dat dat gekke briefje is weggewaaid? Als d'r niet zo'n onweer was geweest, waren we al veel eerder op de camping teruggekomen.'

'Ach joh,' zegt Hein onhandig, 'huil nou maar niet, 't is hier ook zo'n consternatie geweest, vader en moeder zijn hartstikke blij dat je terug bent en ik ook.' Het laatste zegt hij zo zacht, dat het helemaal pieperig klinkt en daar moet Monica om lachen. Ziezo, dat is dan dat, nu gaan ze eens kijken hoe het er met de tenten voorstaat. Roel blijkt bijna geen schade te hebben, maar de tent van Hein en Lex is omgewaaid. Met hun drieën beginnen ze die weer op te zetten.

't Was evenzogoed noodweer. Ik heb aardig in m'n rats gezeten,'
praat Hein.

'Ik ook en nog meer omdat Guusje zo bang was,' is Roels antwoord.

'Dat jij in dat weer naar buiten ging Lex, levensgevaarlijk.'

'Kom nou,' zegt Lex 'ik geloof, dat je een bepaalde tijd van leven
hebt, ik moest trouwens achter Monica aan. M'n tante was in alle
staten.'

'Ik wist eerst helemaal niet dat ze weg was,' zegt Hein die probeert
twee stukken tentdoek aan elkaar te spelden, 'toen ik moeder hoorde
roepen begreep ik 't pas en gek hé, toen merkte ik ineens dat
Monica eigenlijk best een fijne zus is, nooit klikken en zo.'

'Zo zie je alweer,' komt Lex nuchter 'wie weet hoe je over ons zou denken als we verdwenen waren. Onze honderden goede eigenschappen zouden op je afstormen.'

'Ach malle,' lacht Hein.

Roel is stil. Hein heeft gelijk: je gaat pas aardig over je zus denken als ze niet meer thuis is. Sinds zijn zusje bij z'n vader woont, mist hij haar iedere dag. Hij mist z'n vader trouwens ook, nou, en niet zo weinig ook.

Hij denkt opeens weer aan Lex. Wat stond die daar buiten in dat vreselijke weer als 'een rots in de branding'. Hij leek in 't minst niet bang. Zou dat nou komen omdat Lex 'gelovig' is? 'Ik geloof dat je een bepaalde tijd van leven hebt' zei hij daarstraks, prettig, als je zoiets kunt aannemen. Zijn eigen tante Truus is ook, wat ze bij hem thuis zeggen 'fijn'. Toch is die anders dan Lex. Die zegt altijd: 'Als je iets graag hebben wilt, moet je erom bidden en dan vertrouwen hebben natuurlijk.' Gek hoor, een soort verlanglijstje indienen en dan maar zitten afwachten. Roel gelooft nooit, dat dat het is. Tòch, als hij aan een Opperwezen iets zou willen of durven vragen, dan zou hij wensen dat vader weer thuis zou komen, en dan vanzelfsprekend ook Saskia. Maar wat staat hij eigenlijk stom te dromen! Wat hij wil gebeurt natuurlijk nooit meer, geen sprake van, maar niet meer aan denken. 'Is gelukkig zo donker dat niemand ziet, hoe Roel met z'n hand over z'n ogen wrijft. Niemand ziet dat, want iedereen heeft het druk. Camping 't Molentje wordt, zo goed en zo kwaad als het gaat, weer op poten gezet.

Hoofdstuk 10

Het week-end is voorbij.

Roel is wezen surfen en Hein is samen met Lex naar de jeugddienst op de heide geweest. Helemaal niet saai, juist enig zo samen met al die vakantie-gasten. Ze zijn dus alle drie tevreden.

Op de camping begint de rust weer terug te keren. Sommige mensen hebben hun zaakjes gerepareerd, anderen zijn voortijdig weggegaan, maar er zijn ook weer gasten bijgekomen.

De touwtrekwedstrijd is voorlopig afgelast.

't Is maandag nu, de jongens staan op 't Schild, het grote plein van Rijssen. 'n Gezellige plaats is dit eigenlijk,' vindt Lex, in het midden latend of hij het Schild of Rijssen zelf bedoelt.

'Mijn grootvader heeft hier een groot deel van z'n leven gewoond, er is zelfs een straat naar hem genoemd,' zegt Roel.

'Deftig hoor, waarom geen plein of een avenue,' plaagt Hein.

'Ik vind alleen, dat zo'n klein torentje helemaal niet past bij zo'n grote, ouwe kerk.'

'Die is niet altijd zo geweest, heel vroeger stond er een andere toren, maar die is ingestort omdat de luidklok te zwaar was.'

'En dat hadden ze niet van te voren bekeken? Ook niet erg snugger zeg!'

'Niet erg nee, maar daar kun je m'n grootvader de schuld niet van geven, 't was al eeuwen voor zijn tijd.'

'Hé, weten jullie dat er een agioscoop in die kerk zit?' roept Hein als ze langs de kerk slenteren.

'Wat is dat?' wil Roel weten.

'Een gat in de kerkmuur, daardoor konden vroeger melaatsen de dienst volgen, zij mochten de kerk niet binnen.'

'Ook leuk, waar stonden ze dan te loeren,' vraagt Lex oneerbiedig 'ik zie geen gat.'

'Nee, 't is nou dichtgemetseld, hier heeft het gezeten. Dikke muren

hé?' Ze lopen nog even om de kerk heen, maar houden die dan voor gezien.

'Wat staat er nog op het programma?' wil Roel weten.

'Nou, de Pelmolen hebben we bekeken, kasteel de Oosterhoff hebben we ook gezien. We staan hier vlakbij de Oudheidkamer, zullen we dus maar?'

't Lijkt me anders wel saai,' breekt Hein z'n eigen voorstel af. Maar de anderen horen hem niet eens.

Een kwartiertje later is hij alweer glad vergeten dat het hem saai leek. Er is heel veel te zien in het museumpje, dat – hoewel in een kelder gelegen – wat z'n collectie betreft, menig groter museum naar de kroon steekt, munten, mineralen, tegels, klederdrachten, het is er allemaal. Bij een heel oud uurwerk vol met raderen en slingers staan ze wat langer. 'Het uurwerk is er wel, maar de klok zelf zie ik niet,' zegt Roel. 'Wij hebben alleen gekregen wat daar staat' vertelt mijnheer van der Voor, die hen rondleidt 't Is nog altijd een wensdroom van ons bestuur die klok helemaal in ere te kunnen herstellen.'

'Geen geld zeker,' begrijpt Hein. 'Geen geld en geen plaats,' zegt van der Voor. 'Trouwens, we missen ook nog speciale onderdelen.' 'Kunnen ze die niet bijmaken,' vraagt Roel.

'Misschien,' is het antwoord 'een onzer juweliërs liefhebbert erin. Die restaureert graag oude klokken, van die Friese ook. Laatst, hij had juist een paar mooie klokken in huis, is er bij hem ingebroken. Ze hebben een stuk trottoirband door z'n etalageruit gegooid. De paniek ontstond dus aan de voorkant en terwijl de eigenaar daar tussen de scherven stond, hebben ze achter twee klokken uit z'n magazijn gehaald, hondsbrutaal kun je wel zeggen.'

'Tjonge, u bent nu al de derde die over gestolen klokken praat. 't Lijkt wel of er hier een bende opereert.'

'Dat geloof ik ook vast,' zegt de man. Maar dan moet hij de jongens alleen laten; er staan andere mensen op een rondleiding te wachten.

'Wisten jullie dat Rijssen vroeger de grootste jute-industrie van Europa had,' vraagt Lex nog onder de indruk van hetgeen hij allemaal gehoord heeft.

'Ik weet helemaal niets meer, ik wil daar, op dat terrasje, ijs eten.'

Het blijkt een goed idee en even later zitten de jongens achter een behoorlijke portie ijs.

'Kijk daar eens.' Hein wijst met z'n ijslepel naar een bestelautootje, dat zich moeizaam tussen de mensen wringt. In het wagentje zitten twee knapen. Ze komen Hein min of meer bekend voor. Zijn vrienden zien het nu ook.

'Dat zijn die twee motorriders,' fluistert Roel.

'Die engerd met z'n punkhaar,' vult Lex aan.

Gespannen zitten de jongens het wagentje na te kijken, even stilte... dan komt Roel 'Zeg, die herder hé, die Van de Bergh, vertelde toch dat de klok van z'n oom was weggehaald door lui in een bestelwagentje?'

Lex veert omhoog. 'En de oom van de herder had het over iemand met raar haar.'

Hein zit opeens op z'n stoel te wippen en zegt: 'Die mijnheer Terbeek sprak op die avond van het onweer over een punker! Nou, als die geen raar haar hebben, weet ik het niet: het staat als een borstel op hun kop.'

'Zou ons illustere tweetal zo geheimzinnig dreigend hebben gedaan omdat ze in de klokkenbusiness zitten?'

'Ach welnee!' Lex ploft terug 'dat zou toch al te toevallig zijn, dan moeten wij ze zeker ontmaskeren?'

'Zulke toevalligheden bestaan,' beweert Roel plechtig. 'Ik heb steeds gezegd dat die kerels niet zuiver op de graad zijn, nou, waarom zouden ze geen klokken stelen?'

''t Lijkt mij anders sterk,' tempert Hein z'n enthousiasme 'en zelfs al was het zo, wat zouden wij daartegen kunnen doen?'

'Dat weet ik ook nog niet,' zegt Roel terwijl hij opstaat, één ding weet ik wel, wanneer we ergens achter willen komen, zullen we moeten gaan kijken. Ik stel voor dat we nog eens naar die keet toe gaan.' Te zeggen, dat de anderen hem geestdriftig bijvallen is teveel gevraagd. Weliswaar staan zij evenals Roel op, maar zij laten hun plaatsje in de zon maar node achter.

'We mogen ons eerst wel een stel messen aanschaffen,' schampert Lex. 'Ach joh, doe niet zo gek, we zullen erg voorzichtig zijn en heus wel zorgen, dat die kerels ons niet zien.' Roel is opgewonden.

'Ik kijk er alleen rond, als ik zeker weet dat die lui er niet zijn.' Hein is niet van plan iets te riskeren. Hij volgt Roel met duidelijke tegenzin, maar Lex is nu toch voor de helft gewonnen. 'Nog eens rondkijken bij die keet kan geen kwaad,' meent hij. 'Tenslotte vonden we daar in de buurt zo'n gipsen armpje, weten jullie wel? Hebben we dat eigenlijk nog?'

'Jazeker, zit in m'n zak, kijk maar.' Roel haalt tussen een onwaarschijnlijke hoeveelheid touwtjes, spijkers en moeren, het gipsen armpje te voorschijn. 'Jongens 't is vast van zo'n klokkefiguurtje, je ziet het duidelijk!' Z'n ogen schitteren.

''t Lijkt er wel op,' moet ook Hein toegeven 'maar hoe komen we daar nou achter?'

'De beste manier om erachter te komen is als de wind gaan kijken op de plaats waar we het gevonden hebben.' En omdat de anderen daar niets tegen in kunnen brengen besluiten ze te doen wat Roel vraagt. Je bent tenslotte vrienden of je bent het niet.

Hoofdstuk 11

Dennis de Roo, de jongeman met het punk-kapsel, is kwaad. Nijdig zit hij naast z'n kameraad in het bestelwagentje. Daar is hen nu toch een inbraak misgegaan en dat alleen door een grote herdershond die ze niet in hun berekeningen hadden opgenomen. Stom, oerstom. Zul je de baas horen! Hij krijgt de kriebels als hij denkt aan wat de baas zeggen zal. Van die gemene stekende opmerkingen heeft die in voorraad. En dan komt dat gekke gedoe van Arend Ligterink er nog bij. Arend werkt bij de Soweco (de Sociale werkplaatsen) en hij is het die altijd zorgt dat er een lamp bij hun werkzaamheden hangt. Als ze iets te verhapstukken hebben, krijgt Arend een seintje waarna hij zorgt dat de lamp brandt.

Zorgt! Zorgd  kun je wel zeggen! Arend laat het afweten, want hij is bang geworden. 'Er is met de lamp geknoeid,' houdt hij vol, 'en de kop zit er anders opgedraaid. En een blaadje, dat ik er met opzet in heb laten zitten omdat het zo'n griezel-effect gaf, is eruit gehaald.' 't Zou best kunnen, als er werkelijk met de lamp geknoeid is moet dat door die gasten zijn gedaan, die daar laatst rondhingen. Die deden wel heel onschuldig, maar hij, Dennis, vertrouwde het direct al niet. Hij had z'n mes getrokken. Ook al stom, daarmee vestig je de aandacht op jezelf. Achterafsnapt hij dat zelf ook wel, maar hij is nou eenmaal agressief. Sinds hij aan de drugs is helemaal.

Hij geeuwt maar eens en rekt zich uit. Zo'n lollig wereldje is dit niet, waarin hij verzeild geraakt is. Maar ja, z'n vader was meestal dronken, wat een narigheid had dat in huis gegeven. En z'n moeder altijd mopperig en klagerig. Geld was er nooit! Nou, d  r mag 'ie tegenwoordig echt niet over klagen, geld heeft 'ie wel en meisjes ook. Maar plezier nou niet bepaald! Och, een mens kan tenslotte niet alles hebben. Opnieuw gaan z'n gedachten naar Arend Ligterink. 'Ik stop ermee,' heeft die gezegd 'let op m'n woorden, d'r komt beroerdigheid aan.'

Hoe kan zo'n man nou zo bang zijn. Alleen omdat 'ie zich verbeeldt dat er met z'n lamp geknoeid is. Best mogelijk dat die knapen daaraan debet zijn, maar daar zal hij, Dennis, zich niet door laten afschrikken. Hij lust die knapen rauw. Laten ze hem maar niet voor de voeten lopen. Z'n hand tast naar z'n mes, dat zit er nog. Zolang hij dat heeft, zit 'ie goed, o zo!

'Hé jongens, ik heb een lekke band.' Roel staat met een triest gezicht naar z'n fiets te kijken.

'Dat heb je nou met zo'n huurfiets,' vindt Hein minachtend.

'Da's onzin, 't is best een goed karretje, ik ben misschien door glas gereden of zoiets.'

'Ik denk door zoiets,' grinnikt Lex. 'Hebben we plak-materiaal bij ons?'

'Normaal wel...' begint Hein.

'Maar vandaag niet,' vult Lex aan. 'Nou, ik heb ook niks, dus laten we maar een fietsenmaker zoeken.'

Dat blijkt niet zo moeilijk. Vlak bij 't centrum zit een banden-specialist. De man wil hen best snel helpen, maar hij kan niet, er zijn 'al zoveel wachtenden voor hen'. 'Het een uurtje jongelui, eerder niet,' zegt hij tot hun teleurstelling.

'Dan gaan we nog maar even de stad in,' beslist Roel.

'Mij best,' vindt Lex. 'Misschien kunnen we het straat-schaakspel eens proberen.'

Dat idee is je van het. Zowel Hein als Lex schaken tegen Roel. Hein verliest, Lex speelt remise. Wanneer ze daarna flink moe, want 't is onhandig spelen met zulke grote stukken, Roels fiets op gaan halen, blijkt het al aardig laat.

''t Is nou te laat om nog naar de keet te gaan,' constateert Lex. 'Dat moeten we morgen maar doen, kunnen we net zolang rondneuzen als we willen.'

'Goed, gaan we dan nu op de camping aan?' vraagt Roel. 'Akkoord' zeggen de anderen en daardoor geven ze, ongewild, DÍE wending aan het avontuur, die hen nog lang zal bijblijven!

'Jongens, ik moet Guusje meenemen.' Roel staat een beetje onge-

lukkig met z'n zusje aan de hand. Lex en Hein trekken een lang gezicht. 'Zeg maar dag met je handje tegen de keet,' meent Lex. 'Welnee, Guus is een grote meid, ze gaat bij mij achterop.' 'Joh, hou op, je kunt zo'n kind toch niet meenemen als je dieven gaat zoeken.'

Guusje zet een verdrietig gezichtje. Ze voelt best dat ze teveel is. Hein ziet het. Hij krijgt een beetje medelijden met het kleintje, 't is een lief meisje, Guusje, nooit zeurderig of zo.

'Wat doet het er eigenlijk toe, die dieven zie ik toch niet zitten. 't Is bovendien een goeie camouflage: Jongens met zo'n klein kind bij zich, hebben niets kwaads in de zin.'

'Dat dacht ik ook al,' zegt Roel opgelucht. 'Moeder moet vanmorgen even naar de kapper, dus is Guus voor mijn rekening.'

'Moet ze zo maar op de bagagedrager zitten?' Lex kijkt bedenkelijk. 'Niet nodig, ik heb een stoeltje bij van Waveren geleend. Dat vind ik nou zo leuk op een camping, iedereen leent alles aan iedereen. Hup Guus, daar ga je.' Handig zet Roel z'n zusje, dat nogal klein is voor haar leeftijd, in het zitje en daar gaan ze.

Guusje zit te zingen. Ze vindt het bar gewichtig op pad te gaan met de grote jongens. Het weer is warempel uitstekend. Het onweer van vrijdagavond waarvan de gevolgen toch nog hier en daar zichtbaar zijn, heeft geen weersomslag veroorzaakt. Voor ze 't weten zijn de jongelui bij de keet. Er staat een brommer tegenaan maar de eigenaar is nergens te zien. Vermoedelijk iemand die in de bossen aan het werk óf aan het trimmen is. De open plek ligt er zo vredig bij, dat het idee, dat hier iets oneerlijks aan de hand zou kunnen zijn, de jongens absurd voorkomt. Ze lopen dan ook maar een beetje doel-loos rond en dan is het Guusje die plotseling een ontdekking doet. 'Hier, een deur,' zegt ze 'van een kaboutertje.'

'Een deur? Waar dan?'

'Wat kletst dat kind nou?'

'Een deur,' houdt Guusje hardnekkig vol. Gespannen komen de jongens naderbij, warempel, daar zit een luik of zoiets.

't Is aangebracht in het heuveltje dat voor de gele keet ligt en 't is zó goed verborgen, dat je driemaal moet kijken, voor je 't eenmaal ziet. Hoe komt Guusje erbij?

'Ik zoek kikkertjes,' verklaart het meisje – ze bedoelt eigenlijk hagedissen die hier vrij veel voorkomen – 'één kikkertje is d'r ingegaan' en ze wijst op de spleet naast het luik. De jongens staan besluiteloos. Wat nu, proberen het luik open te maken? 't Ja, stel je voor dat die agressieve lui hen betrappen! Er is tenslotte iemand in de buurt. Daar wijst de brommer op! Al is die niet van een van de motorriders, daar is het teveel een huis-, tuin- en keukenbrommer voor. 'Wat zullen we doen?' vraagt Lex. 'Dat luik optillen?' Ze zien, dat er een ijzeren ring aanzit. Ze hoeven dus alleen nog maar te trekken. Toch aarzelen ze. 'Laten we 't maar liever tegen de politie zeggen,' oppert Hein.

'Wat wil je dan zeggen? Mijnheer er zit een luik bij de keet? Stel je voor dat wij er een boel deining over maken en 't blijkt later dat ze alleen maar onder de grond bier koel houden,' sneert Lex.

'Of dat het een afvalplaats is,' valt Roel hem bij. 'Misschien zitten er wel plastic zakken met huisvuil in.'

'Ja, die zullen ze onder de grond stoppen,' hoont Hein.

'Waarom niet, als ze die zomaar laten staan, gaan er dieren in rondsnuffelen.' Nu weten ze nog net zo min wat ze doen zullen als vijf minuten geleden. Ze staan daar maar. 't Is weer Guusje die uitkomst brengt. Ze trekt spelenderwijs aan de ring waardoor het luik heel soepel omhoog komt. De scharnieren blijken goed gesmeerd. het luik ligt niet plat, het gaat mee met de glooiing van de opgeworpen heuvel. Nu het openstaat kun je er gewoon je hoofd insteken. Lex tuurt naar binnen. 'Wat zie je,' roepen de anderen ongeduldig. Maar hij trekt z'n bol alweer terug. 'Je ziet helemaal niets,' zegt hij. 't Is aardedonker daarbinnen.' Hij steekt z'n hand in het gat. 't Lijkt inderdaad of hij de flessen voelt. Moeizaam krabbelt hij overeind. 'Wie heeft er lucifers of een zaklantaarn bij zich?'

Nu blijkt pas wat een speurders van de kouwe grond ze zijn. Geen van drieën heeft aan zoiets gedacht.

'In de keet gaan kijken?' oppert Roel.

'Daar waag ik me niet aan,' zegt Hein fel 'dat is huisvredebreuk of zoiets.'

'Toch kunnen we het er nu niet meer bij laten zitten,' vindt Roel.

'Nou móet ik eenvoudig weten wat d'r in zit.' Hij loopt naar de keet

en rammelt aan de deur. Die blijkt op slot te zijn. 't Is om uit je vel te springen,' barst hij los 'wat zijn wij toch ook voor een stelletje papzakken, geeneens materiaal bij ons. We moeten maar lid worden van de suffertjesclub.'

'Als je eens voor jezelf sprak,' stelt Hein voor. 'k Heb geen licht, maar wel een idee. Een eindje terug staat een boerderij, als ik daar eens om lucifers ga vragen.'

'Man, ze zullen denken dat je brand wilt stichten. Vraag er gelijk een blik petroleum bij.' Lex voelt er wel wat voor om 't bijtje er bij neer te gooien. Tenslotte is dit zo'n invredige plek. Achter dat luik zullen ze best bier bewaren! Bovendien, hoort hij mensen aankomen.

't Zijn de bos-werkers die de keet benutten. Zij komen koffie drinken, de anderen zien het ook. Roel krijgt er een goed idee van. Als even later vijf mannen de keet binnengaan, gaat hij erop af. 'Heeft een van u misschien een doosje lucifers voor ons? De kleine meid hier,' hij wijst op Guusje 'heeft een hol ontdekt en nu wil ze graag naar de konijntjes kijken, die er volgens haar inzitten.' 't Is niet helemaal waar en niet helemaal gelogen.

De mannen lachen. 'Onder de grond maak je niet veel klaar met een lucifertje makker,' zegt een van hen. 'Hier, een aansteker, hou 'm maar, 't is een wegwerpding.'

De jongens willen zich met een bedankje terugtrekken, maar dat gaat niet zo snel, de mannen hebben schik in Guusje, ze plagen haar een beetje, ze krijgt een bekertje koffie. Eén van hen heeft zowaar een pakje kauwgom in z'n zak, dat ze ook mag hebben, Guusje laat zich alles prinsheerlijk aanleunen, ze geniet.

Dan gaan de mannen vragen stellen. 'Waar komen de jongens vandaan? Oh, van het Molentje, ja, dat is daar wat geweest van de week, is alles al weer in orde?'

De jongens antwoorden, dat de meeste tenten weer hersteld zijn en dat er wel mensen naar huis zijn gegaan, maar dat alles achteraf toch nog wat is meegevallen. Als de mannen een half uur gezeten hebben, staan ze op. Ze gaan weer aan de slag. De jongens kunnen bijna niet wachten tot ze verdwenen zijn. 'Eindelijk alleen,' roept

Roel theatraal als de laatste weg is, 'nou gauw achter het luik kijken.'

't Is alweer Lex die neerknielt. Hij probeert met de aansteker de ruimte te verlichten maar tot z'n verdriet ziet hij werkelijk bier. 't Is niks hoor,' zegt hij teleurgesteld 'flesjes en blikjes.' Maar Hein, die met z'n ogen de hele verhoging aftast roept opeens: 'Wacht eens, hier zit ook nog iets.' Wild krabbelt hij aarde en takken weg en maakt zo, tot verrassing van z'n vrienden, een tweede luik vrij. 'Dat begint er beter op te lijken,' zegt Roel tevreden. 'Hoe zag je 't zo?' 'Ik heb een timmermansoog,' is Heins antwoord. 'Ik zag opeens dat de grond daar extra is opgehoogd.'

't Duurt wel even vóór ze het hele luik vrij hebben. Ze moeten heel wat aarde verplaatsen voor ze de planken vrij hebben, maar dan zien ze heel duidelijk 'dat dit andere koffie is'. Stevig aan elkaar getimmerde planken, gloednieuwe scharnieren en een stevig slot, hoewel, stevig? Dat blijkt nog wel mee te vallen, want als Roel met behulp van z'n zakmes en een gevonden spijker een beetje aan het wrikken slaat, krijgen ze het slot werkelijk open.

De jongens zijn door 't dollen heen, in hun enthousiasme letten ze totaal niet meer op hun omgeving. Dat er een motor nadert horen ze helemaal niet. Zo geestdriftig zijn ze en zo nieuwsgierig wat ze nu uiteindelijk gevonden hebben.

't Is Hein die de nu vrijgekomen opening onderzoekt. Hij wurmt zich een heel eind in de open ruimte. 'Wat zit erin, zie je wat?' roepen Lex en Roel. 'k Voel plastic, iets dat erg lang is, bah, 't lijkt wel een lijk! Nee wacht eens, 't is hout en 't heeft de vorm van... de vorm... Tja 't zou best eens zo'n Friese klok kunnen zijn.'

'De gestolen klokken,' jubelen z'n vrienden en zo opgewonden zijn ze, dat Roel met Guusje een rondedans maakt.

'Nu moeten we de politie inschakelen,' zegt Lex.

'Dat zou ik nou maar niet doen.' Als uit de grond verrezen staat daar opeens de jongen met het punk-haar. Hij ziet wit van drift. Hij is ontzettend geschrokken van wat hij gezien heeft. Als door een voorgevoel gedreven wilde hij eens even bij de opslagplaats kijken en nu dit! Z'n hand gaat alweer, gewoontegetrouw, naar z'n mes. 'Dat kost je een jaap, lelijke bemoeial,' roept hij. Maar als hij zich

op Lex wil storten begint er opeens van alles te gebeuren. Guusje gilt dat horen en zien je vergaat. Achter de keet duikt boswachter Vreugdehil op samen met een collega. Zij waren niet ver uit de buurt toen zij meenden het geluid van een gehate motorfiets te horen, en de mannen van de Soweco, geschrokken door Guusjes gegil, komen ook aanstormen.

Daar staat de punk-ridder, ingesloten door vijandige gezichten. Hij weet dat hij erbij is, hij, Dennis de Roo heeft zich zo afschuwelijk in de nesten gewerkt dat z'n zaak zo goed als verloren is. Wanneer hij zich niet had laten zien, had niemand hem met de gevonden klokken in verband kunen brengen. Maar zoals gewoonlijk ging z'n agressiviteit met hem op de loop. Wat nu? De jachtopzieners hebben wapens, ze zullen niet aarzelen er gebruik van te maken als hij z'n mes laat flitsen. Wat blijft hem nog voor mogelijkheid open? Overgeven? Nooit! En in één razende, waanzinnige flits doet hij datgene waar niemand mee gerekend heeft. Hij sleurt Guusje naar voren en voordat iemand in staat is om te reageren heeft hij het huilende kind op z'n motor gezet en rijdt ermee weg.

Roel brult van woede. Die vreselijke kerel gaat er met Guusje van door, hij gijzelt haar gewoon, maar dat kan niet, dat mag niet! In een wanhopige poging om de man tegen te houden kijkt hij rond. Wat, wat kan hij hiertegen doen? Dan valt z'n oog op de brommer die tegen de keet staat en voor de anderen van hun verbazing bekomen zijn, zit Roel op de brommer, heeft hij snel de benzinekraan opengedraaid en stuift hij weg, de motor achterna.

Hoofdstuk 12

't Is een ongelijke strijd, dat begrijpt Roel zelf ook wel wanneer hij de motor in de verte kleiner en kleiner ziet worden, toch geeft hij het niet op. Het verdrietige gehuil van Guusje klinkt hem nog in de oren. Hij haalt uit de brommer wat er uit te halen valt en dat is nog aardig wat, want het ding is opgevoerd. Wat zou de kerel met Guusje willen doen? Guusje, hun Guusje, van moeder en hem, want Guusje was pas twee jaar, toen vader uit huis ging. Zij kan hem zich niet eens meer herinneren, en nu... 't Is zijn schuld, weet hij zelf, hij hoort het Hein nog zeggen: 'Je kunt zo'n klein kind toch niet meemenen als je dieven gaat vangen.' Hij had dit nooit mogen doen, zelfs al had hij in z'n hart helemaal niet het idee gehad dat het tot een confrontatie met misdadigers zou komen, er zat een zeker risico in. Maar wie denkt er nu aan zoiets? Hij kreunt terwijl hij zich dieper over z'n stuur buigt, waarom wil dit snertding nou niet harder? Hij ziet de motor niet eens meer. Vertwijfeld begrijpt hij dat die naar de grote auto-baan, de E 8 is gezwinkt. Daar vindt een motor geen obstakels meer, moet 'ie niet meer wachten voor gesloten spoorbomen of een stoplicht, daar heeft die vent ruim baan. Roel merkt nu dat hij onbewust heeft gehoopt dat de man door het een of ander zou worden opgehouden, zodat hij hem tóch had kunnen inhalen: die kans is nu verkeken.

Misschien neemt hij Guusje mee naar Amsterdam, misschien naar de grens. Die gedachte wordt Roel te veel, hij wordt moe van z'n trillende stuur en hij voelt zich duizelig. Hij had beter bij z'n vrienden kunnen blijven, dan hadden ze wellicht een auto kunnen charteren. Maar ja, daar had hij op dat moment niet bij stil gestaan. Toch kan hij zo niet blijven voortjagen, dat heeft geen enkele zin! Hij zal de achtervolging moeten staken, dat begrijpt hij wel. Niemand kan Guusje meer helpen. In z'n wanhoop denkt hij aan Lex, die zou in zijn situatie vast beter reageren, die heeft geloof.

Hij knijpt héél even de ogen dicht alsof hij de wereld buiten wil sluiten en in zichzelf zegt hij: 'God, als U bestaat, zorgt U dan voor Guusje en laat vader weer terugkomen.' Die laatste vraag is volkomen onlogisch, maar toch hoort het er ergens bij. Roel heeft heel sterk het gevoel, dat hij de verantwoording die hij vrijwillig op zich genomen heeft, niet meer aan kan. Hij heeft gefaald, als vader er was geweest zou dit alles zó zeker niet gebeurd zijn.

Als 'ie weer voor zich uitkijkt, merkt hij dat hij van het pad is afge-
raakt. Er staat een boom voor hem, hij tracht te remmen en uit te
wijken maar dat gaat niet meer. Met een doffe slag slaat hij tegen de
grond. 'Guusje' denkt hij nog. Dan wordt alles zwart.

Wat is er inmiddels bij de keet gebeurd? Daar hebben ze ook niet
stilgezeten. Zodra ze van de eerste verbijstering bekomen waren,
riep boswachter Vreugdehil tegen Hein en Lex. 'Vertel snel wat er
gebeurd is, heel snel.' Lex deed vlug en efficiënt de zaak uit de doe-
ken. Hij wees op de zandheuvel: 'Daar liggen gestolen klokken on-
der en een van de daders van die diefstallen vlucht daar met het
zusje van m'n vriend.'

De boswachter rende zo vlug hij kon naar z'n volkswagen die een
eind verder stond, pakte de zender die hij in z'n auto had en riep
onmiddellijk de politie op, gaf het signalement door en daarna, ze
konden verder op dat moment toch niets doen, gingen ze de gestolen
klokken eens bekijken. De bosarbeiders stonden er nieuwsgierig bij.
'Wat een pracht bergplaats,' zei mijnheer ter Horst, de collega van
boswachter Vreugdehil 'je moet er maar opkomen zo onder de neus
van de mensen.'

'Er zitten maar drie klokken in,' constateerde Hein, die er liever
twintig gevonden had teleurgesteld.

'Ze zullen nog wel andere bergplaatsen hebben,' meende Vreugde-
hil. 'Slimme jongens hoor!'

'Maar niet slim genoeg voor deze jongens,' vond de heer ter Horst.
Dat was voor Hein en Lex wel leuk om te horen maar hun gedach-
ten waren meer bij Roel en Guusje.

'Ik wou, dat ik die kerel in m'n vingers had,' mompelde Hein. 'Le-
venslang moeten ze 'm geven, zo'n klein kind meenemen!'

Een van de Soweco-werkers schoof wat achteruit, hij veinsde weinig interesse voor de zaak te hebben.
Die man was Arend Ligterink.

Hoofdstuk 13

Dennis de Roo rijdt als een razende over de E 8. Hij houdt Guusje vast tegen z'n borst geklemd. Het kleine meisje is zó bang, zo ontzettend bang. Zij houdt haar handjes voor de ogen. Zo ziet ze niet, kan ze niet zien, hoe ze tussen de auto's doorflitsen.

Dennis beseft heel goed dat de boswachters de politie zullen waarschuwen, maar hij weet ook dat hij een flinke voorsprong heeft. Vóór ze daar in 't bos alles geregeld hebben is hij al een eind weg en dan ... hij heeft het meisje, ze zullen hem niets doen, niets kunnen doen, zolang hij dit kind bij zich heeft. In ruil voor dat kleine levendje zal hij alles kunnen eisen, zo denkt hij, misschien zelfs een vliegtuig dat hem naar de vrijheid brengt.

Toch, aan één ding denkt hij niet! Hij heeft bepaald z'n dag niet vandaag. Hij vergeet helemaal, dat hij zonder motorhelm op en met een klein meisje voor op de motor nogal opvalt.

Nog voordat door de politie de melding van Vreugdehil aan alle naburige posten is doorgegeven, heeft Dennis de verkeerspolitie al achter zich aan. En hij mag dan snel zijn, zij zijn nog sneller. Twee witgehelmdede politiemannen op zware motoren jagen achter hem aan, ze halen hem in, hoe scherp hij ook rijdt. Op een bepaald moment snijden ze hem de weg af. Hij moet wel vaart minderen als hij zichzelf geen ongeluk wil aandoen. Weliswaar hindert Guusje hem in zijn bewegingen maar hij ziet toch kans het zo te spelen, dat hij op de weg komt te staan met het kind voor zich. Hij trekt z'n mes en houdt dit dreigend boven haar. Guusje gilt, ze grijpt met haar handjes naar het mes en... verwondt zich eraan. Dennis wordt even afgeleid. Hij ziet het bloedende handje en weet opeens heel duidelijk dat hij het niet erger moet maken. Wanneer hij het kind iets aandoet zal dat z'n straf alleen maar verzwaren, want aan die straf ontkomt hij niet. Weliswaar kan hij zich door het meisje vóór zich te houden gedeeltelijk dekken tegen een aanval van een agent, maar van

achteren is hij toch onbeschermd.

Een onderwijzer heeft hem vroeger schaken geleerd. Hij weet wanneer hij mat staat en dat is nu. Nog even probeert hij Guusje mee te sleuren als hij de berm invlucht, maar dan geeft hij het toch op, hij geeft Guusje een harde duw, zodat zij de weg optuimelt, gelukkig in de richting van één der agenten, en dan loopt hij weg, het bos in. Een kwartier later is Dennis gearresteerd.

Hoofdstuk 14

't Is laat in de middag als Roel z'n ogen weer open gaan. Hij probeert om zich heen te kijken maar dat lukt niet erg. Alles doet pijn en bovendien lijkt het wel of z'n been vastgeklemd zit.

Hij sluit z'n ogen opnieuw en tracht zich te herinneren wat er gebeurd is. Langzaam, heel langzaam komt z'n herinnering terug; hij reed achter Guusje aan, opeens vlak voor hem een boom... en later niets meer, hij heeft dus kennelijk een ongeluk gehad. Hoewel... hij ligt niet op de weg. Ogen weer open, kijk, alles om hem heen is wit, dan is hij dus waarschijnlijk in een ziekenhuis. Hij beweegt onrustig: Guusje, waar is Guusje nu?

Er komt een zuster binnen.

'Guusje,' zegt Roel, 'm'n zusje.'

De verpleegster is blijkbaar op de hoogte met wat zich heeft afgespeeld, ze weet er alles van. 'Je zusje is oké,' zegt ze lachend 'en de boosdoener is gepakt. Vraag me niets meer, want meer kan ik ook niet zeggen. Ik zal de dokter halen.'

Na een poos, in Roels gedachten zijn het jaren, komt ze terug met een jonge man, kennelijk de arts. 'Zo vriend, weer terug in het land der levenden?' begint die. 'Jij bent een soort detective hè? Ik hoorde dat jij met je vrienden een serie diefstallen hebt opgelost, maar je houdt er wel rare ideeën over achtervolging op na, die je een hersenschudding en twee gebroken ribben hebben opgeleverd. Je mag echter niet klagen, je kunt blij zijn dat je nog leeft.'

'En m'n been dokter, is er ook wat met m'n been?' vraagt Roel, die het gevoel heeft dat z'n been zo zwaar als ijzer is. 'Oh ja, dat is ook gebroken,' zegt de dokter nonchalant 'maar het is een mooie breuk, keurig gezet hoor!' Als hij aan Roels gezicht ziet dat die nog veel meer vragen wil, zegt hij: 'Als je je goed genoeg voelt mag je eventjes bezoek hebben, heel even maar.'

Roel knikt gretig. De dokter en de zuster gaan de kamer uit en ze

laten de deur openstaan. In de deur staat vader! 'Vader,' zegt Roel hees 'hoe kom jij hier?'

'Dat kan ik beter aan jou vragen,' lacht mijnheer Bossema. 'Hoe is het jongen?' Ze zwijgen allebei even. Dan zegt vader: 'Met Guusje is het goed joh, de politie heeft haar opgepikt, ze heeft wel een snee in haar handje.'

'Och,' zegt Roel.

'Jullie hebben het wel bont gemaakt zeg, maar de dieven zitten in 't gevang.'

'Alle twee?' vraagt Roel.

'Alle drie,' verbetert mijnheer Bossema. 'Twee jongelui en een oudere man, hun baas. De politie hield de twee jongens al even in de gaten. Ze had de motornummers doorgekregen van een boswachter die hen niet vertrouwde, maar dat ze bij klokkendiefstal betrokken waren, wist nog niemand.'

'Die derde, wie was die derde vader?'

'Tja, dat weet ik ook niet, hij is de man die de diefstallen uitdacht, ze vonden zijn adres bij een van die knapen.'

'Krijgen die herder en die mevrouw uit Enschede hun klok nou weer terug?'

'Dat zou ik óók niet weten jongen, zó goed ben ik niet op de hoogte.

'k Heb het hele verhaal nog maar pas gehoord.'

'Fijn, dat je nou al hier bent,' zucht Roel. Weer zwijgen ze even.

'Ik mag maar eventjes bij je blijven, want je moet rust hebben,' zegt mijnheer Bossema. 'Je moet snel weer sterk worden, want je moet me helpen verhuizen.'

'Verhuizen? Ga je verhuizen?'

'Ja,' zegt z'n vader en z'n stem klinkt opeens heel anders, een beetje ontroerd, vindt Roel. 'Ik ga verhuizen, ik kom weer bij moeder en jou wonen als jullie me hebben willen.'

'Mieters,' zegt Roel, hij weet niets anders te zeggen. Als hij meer zou zeggen zou hij gaan huilen. Stel je voor een kerel als hij.

'Dan ga ik nou maar,' zegt vader. 'O ja, de groeten van Saskia, dat zou ik nog bijna vergeten.' Ze geven elkaar een hand, bijna plechtig. Dan bedenkt Roel nog wat. 'Zeg pa, die brommer is kapot natuurlijk, moet ik die nou betalen?'

'Ach joh, waar jij niet aan denkt,' lacht z'n vader. 'De maatschappijen waarbij die klokken verzekerd waren zullen die brommer graag voor je betalen. Je krijgt nog wel meer ook, jullie houden er aan over, jij en je vrienden.'

Roel is nu helemaal gerustgesteld. Tevreden ziet hij z'n vader vertrekken. Wat is alles nu prima, natuurlijk is hij nou nog in de lappenmand, maar dat zal ook wel goed komen, en Guusje..., Guusje gered, vader weer thuis en dan vanzelfsprekend Saskia ook, hoera! Hij krijgt z'n zus terug, kunnen ze weer kibbelen. Soezerig denkt hij aan z'n vrienden, die zullen morgen ook wel mogen komen. 'Lex' hij weet opeens: Hij wil Lex graag spreken. Hij moet aan Lex vertellen wat hij allemaal gedacht heeft vóór hij dit ongeluk kreeg en wat erop gevolgd is. Hij voelt zich reuze dankbaar ondanks z'n blessures. Lex zal dat zeker snappen.

En Hein? Och Hein is ook een fijne vent, Hein is..., dan valt hij in slaap.

Hoofdstuk 15

De vakantie is voorbij.

Hein zit op z'n kamer, hij plakt foto's in. Elk jaar opnieuw maakt hij, met behulp van een plakboek, een verslag van z'n vakantie, zo ook nu.

Net als hij stevig zit te peinzen komt Monica binnen. 'Hallo, wat voer jij uit? Zit je je zonden te overdenken?'

'Ik bedenk een titel voor m'n reisverslag,' zegt Hein, 'maar er wil me niets te binnen schieten. Het was zo'n spannende vakantie, hoe breng ik dat nou onder woorden.'

'Nou 't lijkt mij niet moeilijk,' vindt Monica. 'Het begon met jouw spook.'

'Daar kan ik iets van maken,' geeft Hein toe. 'Nee, 't is toch niks

Vakantie het spook augustus 1984!

Ze schudden allebei van nee, dat is toch niet pakkend! Opeens schiet Hein overeind: 'Ik weet het, ik heb het,' zegt hij. Triomfantelijk schrijft hij

1984

Het geheim van de groene keet

Een reuze titel vindt hij dat, en zowel Lex als Roel zijn het later roerend met hem eens: een reuze titel!